

Kč 12,90 / Sv. 004

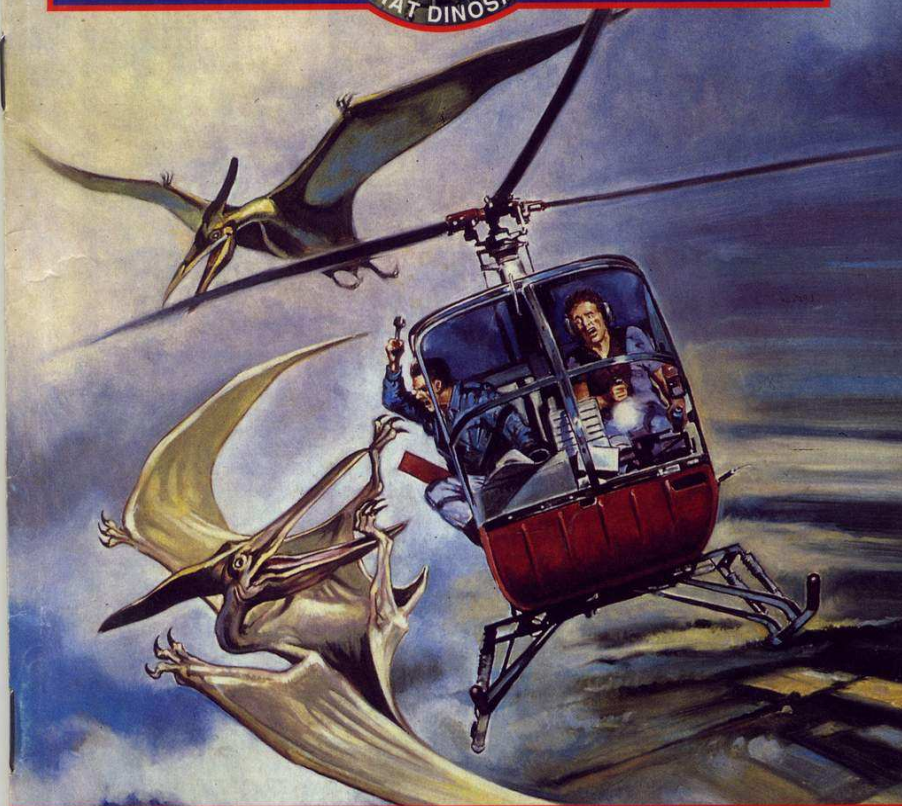
Něm. DM 2,60 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

DINO

LAND

ÚTOK ZE VZDUCHU

Frank Rehfeld

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 3-94

Bestie, která se vypořádala z doutnajících trosek zříceného vrtulníku, vypadala jako ztělesnění děsivého snu.

Na Tyrannosaura byl i předtím hrůzostrašný pohled, ale teď, když byl raněn, nepřipomínal zvíře, ale spíše démona, který jako by vystoupil z nejtemnějších hlubin pekel. Hlavu měl rozdrcenou a byla to vlastně už jen zmeť tkání a úlomků kostí, ze které zírala jediná obrovitá oční bulva. Měl natržený bok a z těla se mu řinula v proudech temná, téměř černá krev, která se vpíjela do písku pouště.

Byl to nejúděsnější pohled, který se kdy Borisi Cormanovi v životě naskytl.

Tyrannosaurus Rex zařval. V jeho křiku byla úžasná zášť a bolest. Corman doslova ohlušil a jeho strach se změnil v panickou hrůzu. Kolem se ozývaly další výkřiky: křičela jeho žena Helena a obě dvojčata Sandy a Tippy, jenže on je skoro nevnímal. Nekřičel pouze Littlecloud – pachatel, kterého hledá policie a který před několika minutami zadržel, oblečen do policejní uniformy, jejich obytný automobil a přistoupil k nim. Zachoval dokonce tolik rozvahy, že se rychle otočil, zakryl Tippy svým tělem pohled na tu hrůzostrašnou scénu a lehce ji šťouchl, takže skončila v matčině náručí.

Corman nevěděl, jak se mu podařilo uvést automobil do chodu, ale rozjel se s protáčekjícími se koly tak prudce, že Littlecloud málem spadl ze sedadla. Corman ihned strhl volant, jenže velký obytný automobil reagoval dost pomalu. Velká kola se v pouštním písku protáčela, a tak se automobil ještě více přiblížil k dinosaurovi. Jediná šance byla prořítit se kolem něho co nejvyšší rychlostí a pak mu ujet. Kdyby bylo zvíře zdravé, určitě by se jim uniknout nepodařilo – možná na rovné silnici, ale ne v poušti. Jenže dinosaur byl těžce raněn, a tak nemohl utíkat příliš rychle.

Jen o několik vteřin později Corman pochopil, jak krutě se mýlil. Tyrannosaurus se blížil jako smrtonosná hora masa, kostí a drápů, a přibližoval se mnohem rychleji, než by se při tak hrozných ranách dalo předpokládat. Vzápětí vozem otřásl prudký náraz. Cormanovi pronikly k uším výkřiky a i on zařval. Ozvalo se řinčení skla, praskající plech a svět kolem jako by v nepředstavitelném zmatku zanikal. Corman byl odmrštěn dopředu a narazil na volant tak prudce, že ten se tím úderem zlomil. Pak dopadl zpět do sedadla.

Brzy nato zasáhl obytný vůz další silný úder dinosaura. Auto se téměř převrátilo. Vzduchem létaly střepy skla a úlomky kovu, a to vše bylo podmalováno pronikavým křičením, jakého jsou lidé schop-

ni pouze v největší hrůze. Na Cormana cosi dopadlo a zpola ho pod sebou pohřbilo. Teprve po hodně chvíli si Corman uvědomil, že je to Littlecloud. Jako přes těžký závoj spatřil, jak vzduchem prolétlo malé tělíčko s plavými vlasy a zmizelo rozbitým oknem. Nechápal, co se to děje.

Střechou pronikl mohutný dráp Tyrannosaura, jen o vlásek minul Cormana a přímo znaveným pohybem roztrhl boční stěnu automobilu. Kdesi vysoko nad sebou Corman zahlédl hlavu té bestie.

V příští chvíli se vůz, pořád ještě jedoucí dost slušnou rychlostí, převrátil na stranu. Corman zahlédl, jak se utrhlo jedno z kol a bylo vymrštno do vzduchu. Pak udělala obloha a země kolem něj jeden obrovitý přemet. Čumák vozu se zabořil do pískové duny. Corman cítil, jak se ho zmocnila obrovitá síla a vymrštila ho do vzduchu. Nevěděl, kolikrát se převrátil, než konečně dopadl na zem. Náraz ho takřka připravil o smysly. Prežil ten dopad jen proto, že nejhorší náraz byl poněkud ztlumen poddajným pískem.

Všechno kolem něj zčernalo a on si nebyl jist, zda na chvíli neztratil vědomí. Ale pokud to tak bylo, jednalo se jen o pár vteřin.

Corman se s námahou převálil, takže zůstal ležet na břiše. Bolel ho každý sval a cítil se, jako by se přes něj přehnalo početné stádo dobytka. Tělo měl potřísněné krví a ani nevěděl, kolik z ní je jeho vlastní.

Opřel se rukama o zem a zdvihl horní polovinu těla vzhůru. Kousek od sebe spatřil Tyrannosaura Rex. Srážka bestii ještě více poranila, takže její tělo byla jedna velká ošklivá rána. Dokonce i zvíře takto veliké a divoké už by mělo být dávno mrtvé, jenže to se znovu zvedlo a vrávoravými kroky se odpotácelo znovu k automobilu.

Ten pohled vlil Cormanovi do žil nové síly. V autě byla jeho rodina a to bylo to jediné, co teď měl na mysli. Dostal se na nohy, rozpráhl paže a začal křičet tak hlasitě, jak jen dovedl. Musí odpoutat pozornost té bestie. Bylo mu v té chvíli naprosto jedno, jestli přijde o život, jen když se mu podaří zachránit život Heleny a obou dětí.

Dinosaurus ho ignoroval.

Corman nepřestával křičet a mával rukama ještě divoceji. Ale bestie si ho ani nevšimla a dupala dále směrem k autu. Z posledních sil se k ní Corman belhal, ale už po několika krocích mu nohy vypověděly poslušnost. Uvázl v malé pískové duně a upadl dopředu. Už se mu nepodařilo zmírnit pád rukama.

Ještě ucítil dopad, ale než mu mohla bolest projet až do mozku, ztratil vědomí – a probral se!

Pořád ještě mu k uším pronikaly výkřiky. Teprve po několika vteřinách si Boris Corman uvědomil, že je vydává on sám. V okamžiku necítil nic než bezmeznou úlevu, že není s tou obludou někde v poušti, ale v bezpečí a v klidu ve své posteli.

Pak mu vyvstala na mysli příšerná vzpomínka a úlevu vystřídala bolest a zoufalství. Nebyl to sen, ale holá skutečnost, a i když ten zážitek byl již starší než dva roky, ještě pořád ho docela nestrávil. Patrně se mu to nikdy nepodaří.

Během několika osudových minut byl tehdy zničen celý jeho život. Nezahynul, ale jako zázrakem vyvázl pouze s několika lehčími poraněními. Avšak právě tyto rány mu ještě dnes připadaly jako zvlášť krutá hříčka osudu. Od té doby neuplynul jediný den, kdy si nepřál, aby tenkrát zemřel také.

To, co mělo být běžným rodinným výletem do Las Vegas, se stalo cestou do pekla a skončilo tragédií. Helena a Sandy byly mrtvé, zavraždila je bestie, jaká neexistovala na Zemi celé miliony let. A Tippy, jeho druhá dcera...

Boris Corman zaťal pěsti tak silně, až se mu nehty zařízly do masa. Fyzická bolest na chvíli zahnala mnohem větší utrpení vnitřní. Často myslel na to, jak by sám skoncoval se životem, který ztratil smysl, ale nakonec se toho kroku přece jen lekl. Cítil už pouze bolest a nenávist, ale byla to právě ona nenávist, která jej udržovala naživu. Nenávist a pomýšlení na pomstu.

A jak se pomstí! Všichni budou pykat za to, co ta nestvůra udělala jemu a jeho rodině.

Všichni.

Corman zíral nenávistným pohledem ke stropu a snažil se zaplašit myšlenky na minulost. Důležitá teď je budoucnost, úloha, kterou si sám stanovil.

Jeho pomsta.

To bylo to jediné, co ještě mohl pro Helenu, Sandy a Tippy udělat.

Jeho úsilí se už takřka blížilo k závěru. Nebude to už trvat dlouho a dosáhne svého cíle.

Jsou dny, kdy si člověk zoufá, protože se prostě nic nedaří. Dnešek byl jedním takovým pro Betty Sandersovou.

Několikrát se zhluboka nadechla, aby se nepoddala zklamání a vzteku. Přitom vrhla kradmý pohled na oba uniformované vojáky, kteří stáli s přichystanými kulomety opodál. Ti dva se tvářili stejně unuděně jako muž v kukani vrátnice za neprůstředným sklem. Betty s ním hovořila.

„Poslyšte, pane,“ podnikla nový pokus, „moje redakce mi sdělila, že je všechno zařízeno. Pan Schneider je prý informován a je ochoten mi dát interview.“

„Sekretářka profesora Schneidera říká, že nic o žádném termínu pro Betty Sandersovou z časopisu TIME–LIFE neví,“ odvětil vrátný se stoickým klidem a se zvláštním důrazem na Schneiderovu akademickou hodnost. Jako by už ta hodnost sama měla stačit, aby Betty samou úctou padla na kolena a nechala dalšího obtěžování. Jenže když titul vypustila, jako by se dopustila těžké urážky důstojnosti.

„Zavolejte tam, prosím, ještě jednou,“ požádala Betty. „Jsem si jista, že se jedná o nedorozumění. Nebo mi ji raději dejte, promluvím si s ní sama. Všechno se vysvětlí.“

Vrátný zavrtěl hlavou. Bylo zřejmé, že neústupnost té dívky mu pomalu začíná lézt na nervy.

„Nebyl dohodnut žádný termín,“ trval na svém. „Mám pokyn nepouštět vás dovnitř. Odejděte, prosím.“

„Ale já jsem přiletěla z New Yorku jen kvůli tomuhle rozhovoru...“

„Je mi líto, slečno Sandersová, ale skutečně vám nemohu pomoci,“ vpadl jí do řeči vrátný. „Na shledanou.“

Než Betty stačila cokoliv říci, malé okénko se zaklaplo. Novinářka na něj vrhla na rozloučenou zlý pohled a pak se rezignovaně otočila.

Kdyby neměla takový vztek, rozplakala by se. Zpočátku sotva chápala, jaké štěstí ji potkalo, že Schneider byl ochoten poskytnout interview právě jí. Vzhledem k ostychu před novináři, který projevoval zejména v posledních letech, bylo už to samo malou senzací.

Ale namísto aby ji dovedli do Schneiderovy kanceláře, nebyla vpuštěna ani do budovy výzkumného ústavu a vrátný ji vyhodil jako dotěrné děcko. Tím se zase jednou naprosto jasně prokázalo, jak je svět nespravedlivý a krutý.

Něco se prostě pořádně zamotalo a jí bylo alespoň v této chvíli docela jedno, na čí straně se stala chyba. Jestli se ukáže, že tu věc zpackal její šéfredaktor Bredham, pořádně si ho podá. Jenže to je hudba budoucnosti.

Ted' se každopádně nepohne dál. Nejbližší veřejný telefon byl dobrých dvanáct minut odtud, takže nemůže rychle zavolat do redakce, aby jí to všechno vysvětlili. Bylo už dost pozdě odpoledne, takže dnes by to s tím interview stejně nevyšlo. Naštěstí sem nepřišla, jak tvrdila vrátnému, jen a jen kvůli tomu. Interview s profesorem Carlem Schneiderem, šéfem výzkumného týmu, který se zabýval DINOLANDEM, mělo být podle jejího plánu stěžejní částí její reportáže, ale každopádně se musí postarat ještě o další zdroje a především musí získat osobní dojmy.

Sklesle opustila vstupní halu ústavu. Pohlédla do pronikavého slunečního světla, zvedla ruku, aby si zaclonila oči. Druhou sáhla do kabelky a nasadila si sluneční brýle. Jako zpravidla touto dobou byly teploty tady venku, v Nevadské poušti, která patří k nejteplejším oblastem na zemi, toho dne opět takřka nesnesitelné a po chladu klimatizované haly připadlo vedro Betty dvojnásob protivné.

Vrhla poslední rozzuřený pohled na futuristicky vyhlížející výzkumné středisko a nastoupila do vozu z půjčovny. Zaparkovala světle béžový Rover ve stínu a během jízdy zapnula klimatizaci na nejvyšší stupeň. Přesto ale i krátký okamžik, po který musela otevřít dveře k nastoupení a vystoupení z vozu, stačil k tomu, aby vedro vniklo i dovnitř vozu.

Betty vyjela vozem na malou příjezdovou silnici k dálnici U-95, která kdysi vedla středem Las Vegas, ale namísto, aby se vrátila do Hendersonu, nejbližšího města, pokračovala dále na sever. Na dálnici nevládl o nic menší provoz než kdysi, před časovým zemětřesením, jak byl onen fenomén označován sdělovacími prostředky, i když ted' to byl provoz poněkud jiného druhu. Tehdy proudily do Las Vegas davy lidí, aby tam v kasinech prohrávaly spousty peněz v naději na zbohatnutí. To bylo před necelými dvěma roky. Ted' už Las Vegas neexistuje. Když dojela do cíle, zařadila se Betty do řady aut, která se

vytvořila těsně u závory vjezdu. Netrpělivě čekala, než bude na řadě a zaplatí deset dolarů. Ačkoliv to byla podle jejího názoru vydrhdušská cena, bylo obrovské parkoviště téměř plné. Nějaký šikovný podnikatel tady koupil takřka bezcenný kus pouštní půdy a udělal z něj zlatý důl.

Stálo tady nepřeberné množství stánků, v nichž bylo možné koupit za nestydatě vysoké ceny od dinoburgerů po plyšové dinosaury všechno, co byt' jen sebevzdáleněji souviselo s dinosaury. Nápoje se tady prodávaly v kelímcích a šálcích s potiskem DINOLAND a děti se mohly povozit na kolotočích s nejrůznějšími druhy dinosaurů z plastické hmoty.

Betty se ušklíbla. Bezostyšní kšeftaři vydělávali závratné sumy na dva roky trvající dinománii, vůči které byla reklama na Spielberguv Jurský park jen ubohou pouťovou atrakcí. Skoro to vypadalo, že se svět zbláznil. Jako by si už nikdo nevzpomínal, že tomu není ještě tak dávno, co nedaleko odtud zabili mnoho lidí právě ti dinosauri, po kterých byli teď všichni přímo posedlí.

Zřejmě, řekla si Betty v duchu hned nato, mě tohle všechno napadá kvůli tomu nevydařenému interview a kvůli tomu, že mám tak mizernou náladu. V uplynulých dnech dost intenzivně shromažďovala materiál – pokud to vůbec bylo při armádní politice utajení možné. Velmi dobře si tedy uvědomovala, jaké hrůzy se tehdy odehrály. Už před tímhle úkolem od dětství snila o dinosaurech. Ti pravěcí giganti ji přímo fascinovali. Teprve incident v Austrálii, k němuž došlo už před řádkou let, ji toho nadšení na jistou dobu zbavil. Vyšla na jednu z mnoha vyhlídkových věží. V dálce, dobrých šest mil odtud, spatřila DINOLAND, který se tyčil vzhůru jako temná hradba. I označení DINOLAND zavedly sdělovací prostředky. Betty počkala, až bude volný jeden ze stabilních dalekohledů, pak do něj vhodila minci, odhrnula si z obličeje tmavě plavé vlasy a podívala se jedním okem do okuláru.

To, co spatřila, bylo impozantní, ačkoliv si umiňovala, že se na všechno bude dívat chladně a s odstupem, ten pohled ji ohromil. Jen podvědomě zaregistrovala, že se jí vzrušením zrychlil tep a zvlhly jí dlaně, kterými svírala dalekohled. Na několik vteřin zapomněla, že je pouze novinářkou, která je tady proto, aby shromáždila materiál pro reportáž. Zapomněla dokonce, že je jí už třiatřicet, a stala se najednou dítětem, které fascinovaně hledí do minulosti.

Do světa, který zanikl před takřka sto padesáti miliony let.

Pohled do doby křídové a jury mezozoika.

Do dob, kdy žili mnozí z nejpopulárnějších dinosaurů.

Betty spatřila pravěkou džungli, která se navzdory všem přírodním zákonům táhla až k obzoru a ještě daleko za něj. Silný teleskop jako by míle zkrátil na několik yardů. Něco podobného už jednou viděla, tehdy v Austrálii. Jenže teď bylo všechno skutečné, zatímco tenkrát to byly pouze atrapy.

Pomalů otáčela trubicí dalekohledu. Několikrát se jí zdálo, jako by zahlédla v kapradí pralesa pohyb, ale nebyla si tím docela jista. Pak se jí do zorného pole dostala mýtiny porostlá jen nízkými rostlinami a tentokrát opravdu zahlédla dinosaura, jenž zrovna na mýtinu vyšel.

K její lítosti se jí už nepodařilo identifikovat, o jaké zvíře se jedná, protože průzor dalekohledu se najednou zavřel. Betty potlačila nadávku. Vytáhla z peněženky další minci, vhodila ji, jenže přitom do dalekohledu trochu strčila a ten změnil pozici. Když se do něj opět podívala, nebyl už namířen na mýtinu a nepodařilo se ji ani najít.

„Budete už končit? Ostatní chtějí taky něco vidět,“ zaslechla za sebou huhňavý hlas, když sahala po další minci. Byl to muž, čtyřicátník, za jednu ruku držel asi desetiletého kluka, který lízal zmrzlinu. Byl zjevně nervózní, protože dost z ní už měl chlapec na kalhotách.

„Ještě chvilku,“ řekla Betty a opět přitiskla oko k okuláru. Nutila se tentokrát, aby nepropadla své dětské zvědavosti, a snažila se soustředit na úkol, kvůli němuž byla zde. Proto také teleskopem otočila dál, až spatřila okraj pravěké džungle, jejíž náhlé objevení se dodnes nepodařilo vysvětlit.

Aby se zabránilo úniku dinosaurů, byl kolem areálu vybudován plot, který už sám svými rozměry byl neuvěřitelným výkonem. Byla tady ještě další bezpečnostní opatření, protože i sebemasivnější plot by pravěké giganty sotva dokázal zadržet. Spatřila tedy několik automatických ostřelovacích zařízení a podle nepotvrzených zpráv, které už dlouho kolovaly ve sdělovacích prostředcích, tady byla prý ještě řada dalších zajištění, o nichž panovaly pouhé dohady.

Betty ustoupila a uvolnila teleskop netrpělivému otci. Pomalu sešla z věže. To, co viděla, dočista potlačilo zklamání z neuskutečně-

ného interview a ohromilo ji víc, než čekala.

Uvědomila si, jak málo toho v podstatě ještě ví o všem, co souvisí s DINOLANDEM. Zároveň byla teď ovšem ještě více odhodlána uskutečnit interview s profesorem Schneiderem co nejdříve.

Michal Atkinson se celý vyčerpaný opřel zády o velký balvan poskytující stín a sípavě lapal po vzduchu. Hřbetem ruky si otíral z čela pot. Vedro bylo téměř nesnesitelné. Šaty měl nasáklé potem. Sáhl po polní láhvi a vypil z ní několik doušků. Voda byla teplá a zatuchlá, ale bylo to alespoň jakési osvěžení.

Atkinson pomalu kroužil pohledem kolem sebe. Pokud bylo někde na zemi místo, kterému jeho jméno právem náleželo, pak to bylo určitě Údolí smrti. Krajina tady byla tak mrtvá, jak jen si je možné představit. Byly zde pouze skály a sluncem rozžhavený písek. Dosud nikde nezahlédl ani chřestýše, štíry nebo pouštní pavouky. To ho ovšem ani nijak zvlášť nermoutilo.

Toho, kdo tady v nelidském vedru prováděl výzkum, buď omrzel život, nebo to byl prostě fanatik. Michal Atkinson se sám řadil do druhé skupiny. Údolí smrti bylo naprosto mrtvou oblastí a smrt bylo to jediné, co zde bylo možno nalézt. Jenže právě proto sem přece přišel. Zajímalo ho, co zůstalo z forem života, které obývaly Zemi před mnoha miliony let.

Atkinson byl paleontologem – vědcem, který se zabýval vývojem živočichů v dávnověku planety Země a zejména ho fascinovala doba křídová a jura. Jeho hlavní oblastí zájmu přitom byla paleobiologie. Botanika prehistorické doby a formy chování zvířat oněch dávných dob jej zajímaly méně. Vášnivě rád hledal kosti a zkameněliny, z nichž bylo možno usuzovat na vzhled a povahu tehdejších obyvatel Země.

V průběhu uplynulého půlroku už učinil v postranních kaňonech na okraji Údolí smrti spoustu menších nálezů. Žádný z nich nebyl nijak zvlášť významný nebo pozoruhodný, ale pro něj to byly důkazy, že je na správné stopě. Michal Atkinson byl přesvědčen, že zde, v Údolí smrti, čekají na svůj čas ještě veliké nálezy.

Stáhl si tropickou přilbu hlouběji do čela a postoupil o několik kroků dopředu. Stín skály poskytoval alespoň jakési ochlazení, takže žár na pražícím slunci mu opět připadal nesnesitelný. Teplota tady musela být kolem šedesáti, ne-li dokonce sedmdesáti stupňů. Ve středu údolí, několik mil odtud, dosahovala občas i stovky stupňů. Tato místa nedostala své jméno neprávem.

Kdyby to bylo nějak možné, byl by pracoval po nocích. Jenže osvětlit reflektory celou oblast, ve které hodlal provádět vykopávky, se ukázalo jako příliš složité. Mohl by velice snadno přehlédnout a zničit případné nálezy kostí. A tak mu nezbývalo než kopat přes den, dokonce i tehdy, když slunce zběsile pražilo. Pouze kolem poledne, asi od jedenácti do tří hodin, bylo vedro tak silné, že jakákoliv práce byla vyloučena.

Michal opět sáhl po lopatě a znovu se pustil do práce. Opatrně odhazoval lopatou písek na stranu. Občas musel použít špičatý krumpáč, aby uvolnil tvrdší vrstvy zeminy.

Konečně narazil lopatou na odpor. V písku se zaleskl drobný kousek bledé kosti. Michal odložil lopaty stranou a opatrně dále písek rozhrnoval rukama. Nemýlil se, pod pískem skutečně ležela kost, která byla dokonce ještě velmi dobře zachovalá. Když první kost, kterou vyhrabal, podrobil letmé prohlídce, odhodil ji zlostně stranou. Byla to totiž kost docela normálního koně, který tady posel. Kdyby to byla alespoň kost supa, jakého našel před dvěma dny a i při své poslední expedici, to by se jakž takž dalo snést. Ačkoliv teď se ani o tohle nikdo nezajímá, od té doby, co bylo možné navštívit jen pár desítek mil vzdálené Ornitholestes. Obyčejný kuň, to bylo prostě příliš. Ten nález byl jako čirý výsměch.

Zklamání po krátkém záblesku naděje bylo zvlášť trpké. Především bylo deprimující a pohltilo mnoho z původního pracovního nadšení. Vrhł pohled na náramkové hodinky. Bylo už téměř sedm. V podstatě to byla kromě ranních hodin ta nejvhodnější doba k práci. Přesto se rozhodl, že pro dnešek s prací skončí. Dost se unavil a vedro bylo toho odpoledne zvlášť nesnesitelné. Bude líp, když se pustí s čerstvými silami do práce zítra.

Vzápětí ovšem hned měl Michal kvůli tomuto rozhodnutí výčitky svědomí. Pracoval pro malou soukromou výzkumnou laboratoř v Denveru, která přežívala jen díky státním dotacím. Bylo zapotřebí dost tvrdého boje, než mu tuto týdenní expedici po dvou předchozích

schválili, ačkoliv tentokrát jej nedoprovázeli ani asistenti, ani spolupracovníci, takže v podstatě šlo pouze o výdaje na jízdné a na motel, drobné další výdaje a jeho plat, který běžel bez toho, aby v Denveru pokračoval v laboratorních pracích. Jenže jeho ústav musel právě v poslední době počítat každý cent a on už čtyři dny – včetně dneška – pořád hrabe v písku pouště a nic nenašel. Zbývaly mu ještě tři dny a dalo se předpokládat, že toto je na delší dobu poslední jeho expedice, pokud se vrátí s prázdnýma rukama. Takže může záležet na každé hodině.

O jeho práci už se stejně začaly vést všelijaké řeči. V průběhu minulých dvou let, od té doby, co se poblíž Las Vegas objevily ničeho nic kusy prehistorie, označované ve sdělovacích prostředcích jako DINOLAND, došlo k převratným změnám ve všech oblastech paleontologie. Už nějakou dobu nikdo nepovažoval za potřebné hledat zkameněliny, když přece byla příležitost prostudovat si živé dinosaury a veškerá prehistorická zvířata v jejich přirozeném prostředí.

Atkinson se od počátku stavěl proti takovému názoru. Jednak byl z různých vojenských aspektů projektu povolen přístup do DINOLANDU pouze hrstce renomovaných vědců – a Atkinson k nim nepatřil. Bylo mu teprve málo přes třicet a neměl za sebou ani vynikající poznatky, ani celoživotní profesní zkušenosti nebo nějaké nálezy či vyznamenání, která by z něj udělala kapacitu v jeho výzkumném oboru.

Druhý důvod, proč svou pracovní metodu tak zarputile bránil, tkvěl v tom, že veškerá prehistorická oblast, která se ocitla v přítomnosti, pocházela z jediné časové epochy. Zpočátku panovaly pouze dohady, zda se jedná o juru nebo křídou, ale postupně se podařilo ono období omezit úžeji na dobu zhruba před sto dvaceti miliony let. Výkyvy deseti nebo i dvaceti milionů let směrem dolů i nahoru se při tomto odhadu nedaly vyloučit – ale kdo by byl natolik malicherný.

Takže o triasu, rané juře a pozdní době křídové DINOLAND nové poznatky poskytnout nemohl.

Takto už teď argumentovali mnozí ostatní vědci a Michal Atkinson vděčil právě této okolnosti a několika svým dřívějším nálezům za to, že se vůbec ještě našly peníze na tuto jeho expedici. Jinak by se teď býval nudil ve své malé kanceláři v Denveru nad nějakými lejsdry.

Zabořil lopatu do písku a rozhodl se, že si teď dopřeje další pau-

zu a trochu se ochladí, než se definitivně rozhodne, zda bude ještě na hodinku dvě pokračovat, nebo jestli pro tento večer skončí.

Vyčerpáním se spíše odbelhal než odešel ke skupině balvanů opodál. Oběma rukama se o jeden z kamenných kvádrů opřel a málem upadl, když kámen pod jeho tíhou povolil. Teprve teď si Atkinson všiml, že to byla jen poměrně úzká skalní deska. Zvědavě ji zkusil odvalit stranou. Teprve o chvíli později objevil, že se za ní skrývá dutý prostor, který navíc ubíhal do hloubky. Skalní deska sklouzla z malé vyvýšeniny, na níž spočívala, a spadla dozadu. Michal tak docela ztratil rovnováhu a hlavou pozpátku spadl do otvoru.

Tam narazil čelem na jakousi překážku, ale dutina nebyla naštěstí příliš veliká, takže se nijak vážně nezranil. Vyvázne z toho nanejvýš s boulí a několika modřinami. Zkroušeně si masíroval čelo a rozhlížel se kolem sebe. Propadlým otvorem se sem dralo denní světlo, ale po prudkém světle venku potřebovaly jeho oči chvíli času, než uvykly změněným světelným poměrům natolik, aby dokázal alespoň rozeznat obrysy. Dutina byla větší, než zpočátku předpokládal, byla to doslova jeskyně, ale naprosto prázdná. Dno bylo pokryto pískem.

Michal se napřímil, aby se zase vyšplhal ven, když tu nohou zavádl o cosi tvrdého, co leželo ukryto pod tenkou vrstvou písku. Otočil se, aby si tu věc prohlédl důkladněji. Když ji z písku vytáhl, myslel zprvu, že se jedná o nějakou tenkou kamennou desku, která měla průměr asi délky lokte. Jenže ten materiál nebyl na omak podobný kameni. Vyšplhal se z dutiny, což nebylo nijak zvlášť těžké, protože vchod neležel výše než půl metru nad okolním terénem.

Venku si prohlédl svůj nález podrobněji. Srdce se mu bezděky rozbušilo, když poznal, že se skutečně nejedná o kámen, nýbrž o trojúhelníkovou rohovinovou destičku, jaké vystupovaly ze hřbetu Stegosaurů. Teprve o chvíli později se dostavilo vystřízlivění, když si uvědomil, že i Stegosauri pocházeli z pozdní jury a přežili až do střední doby křídové. V DINOLANDU už jich bylo zahlédnuto několik, což objev zkamenělých pozůstatků tohoto druhu činilo takřka bezcenným.

Michal obracel nerozhodné svůj nález v rukou a objevil na rohovité destičce několik vrypů. Vytáhl si z kalhot kapesník a pečlivě destičku otřel. Několik rýh vypadalo téměř jako písmena. Docela nahoře četl zřetelná písmena M, I a C. Pak následovaly další rýhy, jejichž tvar se nedal přesně určit, pak E a L. S trochou fantazie se z

toho dalo vyčíst jeho křestní jméno. Hned nato se však té myšlence zasmál. Představa, že našel své jméno vyryté na rohovinové destičce Stegosaura, staré zhruba sto padesát milionů let, byla příliš absurdní, než aby se jí, byť jen na chvíli, zabýval. A přece...

I mnoho dalších rýh na destičce velmi podezřele připomínalo písmena. Bylo jich příliš mnoho a byly velice zřetelné, než aby to mohla být náhoda. Ačkoliv velice dobře věděl, jak každá myšlenka ubírající se tímto směrem byla nesmyslná, nedokázal docela potlačit vzrušení, které se ho najednou zmocnilo. Michal Atkinson se definitivně rozhodl, že výkopy pro dnešek ukončí a že se vrátí do svého motelu. Tam bude mít možnost destičku očistit důkladněji chemikáliemi a vymýt vrypy.

I když si při balení věcí přinejmenším už posté opakoval, jak je scestná představa, že ty rýhy by mohly být písmeny latinské abecedy, na rozdíl od jiných dnů teď velice pospíchal, aby se vrátil do Hendersonu, do svého motelu.

„Včera jsem se zase koukal v televizi na Modrou bouři,“ řekl Thomas Burger a stočil helikoptéru do širokého oblouku. Stejně jako spolupilot Jeffrey Holder měl sluchátka a malý mikrofon, který byl zasazen v úchytce rovnou u jeho úst, takže se přes burácení listů rotoru mohli bavit, aniž by museli křičet.

„Náramná škoda, že tu mašinu nakonec zničili. Tady bychom ji docela dobře mohli použít.“

„U letectva už vyvinuli pár vrtulníků, které si s Modrou bouří v ničem nezadají,“ odvětil Holder rozmrzele. „Jenže je potřebují k tomu, aby si mohli hrát na válku, nebo na ni alespoň trénovali. Tady, kde se setkáme tak nanejdýš s hrstkou létajících dinosaurů, tady nám můžou dát s klidem takovéhle staré křápy.“

Absolvovali hlídkový let podél hranice DINOLANDU a kontrolovali, zda žádný z dinosaurů, kteří se z minulosti octli v přítomnosti, nepřekročil oplocení. Jejich úlohou bylo tomu zabránit. Na plotě byly sice v pravidelných odstupech umístěny malé reproduktory, z nichž vycházely pro lidi takřka nepostřehnutelné tóny z oblasti infrazvuku,

kteřé působily zejména na sluchové orgány ještěřů a musely být pro prehistorické giganty natolik nepříjemné, že se většinou drželi od plotu v uctivé vzdálenosti. Jenže někteří dinosauři na ty zvuky nereagovali, jelikož jejich sluchové centrum bylo vyvinuto jinak. Některá zvířata byla také pro své stáří, vrozenou vadu nebo zranění prostě nedoslýchavá, tak se akustickými signály nedala zaplašit. Nebo naopak – jejich sluch byl vyvinut extrémně dobře, takže právě proto na infrazvuky takřka nereagovala.

Dokonce ani čidla reagující na pohyb, spojená s automatickými ostřelovači, neposkytovala úplnou jistotu. Jednotlivá stanoviště byla příliš daleko od sebe, takže pravidelné hlídkové lety byly i nadále nezbytné.

„To je ale hnusná práce,“ ujal se po několika minutách slova opět Burger. „Doufám, že ta moje žádost o přeložení k jiné jednotce bude už konečně brzo vyřízena. Už mám po krk toho, abych půl dne lítal dokola a musel pořád počítat s tím, že mě některá z těch potvor napadne.“

„Přeháníš,“ namítl Holder. „A navíc je trocha dobrodružství a polechtání nervů vždycky lepší než k smrti nudná rutina.“

V počátcích, když se začalo s tím, že se oblast oplocovala a prozkoumávala, skutečně často docházelo k útokům létajících dinosaurů. Jak už se mezitím zjistilo, způsobilo to mohutné nasazení helikoptér. Zvířata se jimi cítila být ohrožena a vrhala se na domnělého nepřítele, aniž samozřejmě měla proti ozbrojeným strojům sebemenší šance.

A teď už byly útoky na helikoptéry téměř stejně vzácné, jako pokusy o útěk jiných dinosaurů.

„Na takovýhle druh dobrodružství já kašlu,“ tvrdil Thomas Burger. „Když jsem se upsal vojákům, rozhodně jsem si pod tou prací nepředstavoval, že budu dělat hlídače nějakých potvor z pravěku. Kdyby bylo po mém, dal bych pár těch dinosaurů dopravit do zvláštních zoologických zahrad a tam je nechal vyšetřit. No a celou oblast DINOLANDU bych pak několika atomovými bombami dal srovnat se zemí, aby to nebezpečí už nikdy nehrozilo.“

Holder zavrtěl hlavou. „To je dobře, že není po tvém. Já mám dinosaury rád. Jo, pár z těch bestií je sice dost nebezpečných, ale každým rokem umírá na silnicích v Americe při dopravních nehodách víc lidí, než dosud zabili všichni dinosauři dohromady.“

„I kdyby to byl jediný člověk, je to příliš mnoho,“ zavrčel

Burger. „Jenže zatím, co já chtěl co nejrychleji pryč, tys byl takový blázen, že ses nechal přeložit zrovna sem. Nic proti tobě, jsi docela fajn chlap, ale v některých věcech tě vážně nechápu.“

„K čertu, co to s tebou dnes je? Vstal jsi ráno špatnou nohou?“

„Měl jsem hrozné sny,“ odpověděl Burger. „A sice o těch zatračených dinosaurech. Půlku noci jsem probděl. Takže není divu, že jsem dneska na ty bestie obzvlášť vysazený. Jakmile skončíme službu, půjdu si lehnout.“

„Vím, že ti tenhle džob nevoní a že dinosaury nesnášíš, jenže občas jsou ty tvoje náladky...“ Holder se zarazil a ukázal rukou před sebe. „Hele, koukni se tam dolů.“ Asi sto metrů od nich bylo vidět v oplocení díru. Nedaleko odtud běžel po poušti necelé dva yardy dlouhý Deinonychus. „Zas jeden uprchlík. Vypadá to, že budeme mít prácičku.“

„Samosebou, zase jeden z těch dinoušů,“ vyprskl Burger. „Jak jinak? Tyhle bestie zvlášť nesnáším.“

Deinonychové byli mezi dinosaury v DINOLANDU zastoupeni obzvlášť početně. Masožraví dravci se projevíli jako obzvlášť agresivní a – což bylo ještě horší – díky svému vynikajícímu sluchu dosti imunní vůči infrazvukovým přístrojům. Proto také velice často utíkali. Především kvůli nim byl vybudován plot, který pro menší dinosaury představoval skutečnou překážku. Dokonce i dospělí Deinonychové potřebovali nějakou dobu, než ji prorazili a často je to ještě předtím přestalo bavit. Dokonce i z těch zvířat, jimž se útěk podařil, se většina velice rychle vrátila nazpět, protože jim bylo velice nepříjemné vedro, jemuž byli vystaveni v poušti, a protože tam nenašli kořist. Navíc ke svým ostatním nepříjemným vlastnostem tvořili Deinonychové jeden z inteligentnějších druhů dinosaurů a v soubojích se dokázali projevit dokonce jako doslova zákeřní a lstiví. Obvykle lovili svou kořist ve smečkách. Stávalo se jen velmi zřídka, že Deinonycha bylo možno zastihnout samotného, jako v tomto případě. Nebyli sice nijak zvlášť velicí, zato ovšem velmi mrštní a skuteční zabijáci, kteří se nebáli zaútočit ani na oběť, která byla desetkrát větší než oni. Přední i zadní nohy měli přibližně stejně dlouhé a pohybovali se většinou po čtyřech; zadní končetiny byly vyvinuty podstatně silněji než přední. Jeden ze tří prstů na zadních tlapách byl vybaven obzvlášť dlouhým a ostrým drápem. Další zbraní byly sice malé, ale ostré zuby v zašpičatělé tlamě.

Zatímco Burger zamířil helikoptérou blíže k dinosaurovi, přepnul Holder na vnější vysílačku. „Tady C-16, volám centrálu, „ohlásil. „Prosím, ozvěte se.“

„Tady centrála,“ ozvalo se ze sluchátka. „Co se děje, C-16?“

„Zaměřili jsme prchajícího Deinonycha,“ oznamoval Jeffrey Holder. Udal přesné souřadnice. „Pokusím se ho zahnat zpátky do lesa. Vyšlete už opravárenskou skupinu, aby utěsnili díru v plotě.“

„Rozuměl jsem. Deset–čtyři.“

Holder opět přepojil na palubní vysílačku. „Takže fajn, tak tomu zvířátku ukážeme, kam patří, a že by se tady venku nemělo potloukat.“

„Marná snaha,“ zabručel Burger. „Rovnou bychom ho měli odprásknout, aspoň nebudou problémy. Takhle se s ním budeme otravovat zítra nebo pozítří zase.“

Holder neodpověděl. Burger sám zřejmě věděl, jakou hloupost řekl. Bylo prokázáno, že Deinonychové jsou velmi učenliví. Exempláře, které se jednou přesvědčily, že tady venku pro ně není žádná pořádná kořist, nebo pochopily, že je bolestivě stejně zaženou nazpět, na dlouhou dobu nepodnikly sebemenší pokus o útěk.

Burger stlačil helikoptéru níž a letěl jen několik metrů nad povrchem pouště směrem na Deinonycha. Zvíře – jak se dalo očekávat – propadlo panice a dalo se na útěk.

„Zbláznil ses?“ zařval Holder. „Vytáhni stroj nahoru!“

Burger ho ignoroval. Tak nízko, že spodek helikoptéry a hlava dinosaura se takřka dotýkaly, proletěl nad zvířetem. Deinonychus se ohnal a v panickém strachu utíkal dál.

„Běží nesprávným směrem,“ křikl Holder. „Tos provedl vážně výborně! Občas si říkám, že to nemáš v hlavě tak docela v pořádku.“

„Proč se tak rozčiluješ? Je to přece legrace,“ odvětil Burger. Poprvé toho dne zněl jeho hlas takřka vesele. Strhl helikoptéru a znovu se řítíl na dinosaura. „Dostaneme ho. Trošku ho pohoníme, až se unaví, a pak ho snadněji zaženeme nazpět.“

Holder vrhl na svého kolegu úkosem temný pohled. „K čertu, Tome, ty ses vážně zbláznil. Dodržuj už konečně předpisy. Nikdy bych si nepomyslel, že ti to někdy budu muset říct, ale jinak to nevidím, než že budu muset podat hlášení.“

„To bys neudělal,“ odsekl Burger a znovu namířil na Deinonycha, ale v jeho tónu se ozval náznak nejistoty. „Kvůli takové potvoře

přece ne.“

„Raději to nežeh tak daleko. Týrání zvířat mi bylo vždycky odporné, a bylo jedno, o jaké zvíře jde.“

Burger na několik vteřin zaváhal a pak vystoupal s helikoptérou výš. „Takže takový ty jsi,“ zavrčel vztekle. „To bych si nepomyslel, že pro tebe služební předpisy znamenají víc než přátelství.“

Jeffrey Holder se už už chystal odpovědět, ale námitku spolkl. Nemělo to smysl. Burger zřejmě vůbec nepochopil, oč jde. Odvolávat se na takovéhle přátelství nebylo ničím jiným než ranou pod pás. Sloužili ve stejné jednotce a absolvovali spolu celou řadu takovýchto hlídkových letů, ale to ještě neznamenalo, že by byli přáteli. Naopak, Burgerovo radikální odmítání DINOLANDU, jeho zvyk dívat se na dinosaury jen jako na nějaké věci, které by se měly zničit, ho od počátku odpuzovaly, a tak se mu Holder mimo službu vždycky vyhýbal. Tak ostře, jako toho dne, Burger tyto názory projevoval jen zřídka, ale v jeho nitru byly pořád.

„Prolet' kolem něj v dostatečné vzdálenosti,“ vyzval ho Holder. „Výstřely to zvíře nazpět nezaženeme. Zřejmě by si jich ani vůbec nevšimlo, na to je příliš vystrašené. Použiju slepé granáty.“

„Jen mu dej...“ začal Burger, ale zmlkl, když zachytil výhrůžný pohled spolupilota. Poslušně udržoval helikoptéru ve vzdálenosti dobrých čtyřicet yardů od Deinonycha, který utíkal rovnoběžně s plotem. Na Holderův pokyn otočil helikoptéru takřka do pravého úhlu. Holder zaměřil cíl a stiskl odpalovací tlačítko. Se zasyčením se od trupu stroje oddělil světelný granát zkonstruovaný právě pro takovéto účely a řítil se na Deinonycha. Kousek před ním detonoval s ohlušujícím třeskem v písku pouště a způsobil na několik vteřin prudkou oslňující zář.

Deinonychus prokázal svou obratnost tím, že v plném běhu po několika krocích zabrzdil, otočil se a vyběhl směrem, odkud přišel.

„Fajn,“ řekl Holder klidně. „Následuj ho se stejným odstupem, abychom mu nenahnali ještě větší strach. Až se dostaneme na úroveň té díry, vypal mu pár ran před čumák. Pak by mohl sám od sebe najít cestu zpátky do lesa.“

Burger si něco zabručel, pro jistotu tak tiše, že tomu nebylo rozumět ani přes sluchátka, ale udělal, co od něj Holder žádal. Zřejmě poznal, že trochu přestřelil a že už si další výstřelky dovolit nesmí. Chtěl být sice z téhle hlídkové jednotky přeložen, ale ne na základě

disciplinárního záznamu ve svých dosud naprosto čistých osobních spisech, který by mu mohl zhatit další kariéru. Možná si Burger zítra sám uvědomí, že se choval nemožně, jen co se trochu uklidní.

Byli oba zaujati svým vztekem a sledováním Deinonycha, že si dvou stínů, jež se k nim přiblížily zezadu, všimli až tehdy, když se jeden z nich objevil rovnou vedle kabiny na straně spolupilota. Holder leknutím vykřikl, když necelé dva yardy od sebe zahlédl za oknem rozevřenou tlamu Rhamphorhynchuse s dlouhými špičatými zuby vybíhajícími dopředu. Tělo létajícího dinosaura neměřilo jistě více než půl yardu, ale rozpětí mohutných křídel bylo více než dvojnásobně větší.

A ta zvířata byla nebezpečná.

Rhamphorhynchové nemohli sice v podstatě proti helikoptéře zmoci mnoho, ale v minulosti se projevíli doslova jako kamikadze. To, co některým zvířatům, jako například Deinonychům, na inteligenci nadbývalo, to Rhamphorhynchům zcela zjevně chybělo. Utočili bez ohledu na vlastní život a ačkoliv při frontálním nárazu sami hynuli, dokázali přitom způsobit značnou škodu. Když byli objeveni včas, bylo je možné snadno rozehnat výstřely nebo v nejhorším případě je zabít, ale pokud se zvířatům podařilo dostat se k vrtulníkům tak blízko jako tentokrát, bylo to na pováženou.

To také hned Burger a Holder pocítili. Jeden z létajících dinosaurů přitáhl křídla, aby mu nevadila, a prolétl jako šíp kolem helikoptéry. K tomu, aby se nezřítíl, mu stačily pouze malé pohyby křídel.

Doslova sebevražednou silou udeřilo zvíře hlavou do bočního okénka. Jeden z vyčnívajících zubů, tlustý skoro jako prst, se zlomil. Jenže to vztek té bestie zřejmě ještě více vystupňovalo. Ihned udeřila znovu a tentokrát byl útok natolik prudký, že na skle se objevila trhлина od jednoho konce k druhému.

Ale ani létající dinosaur nepřežil útok bez újmy. Zvíře uhnulo stranou a spustilo se o několik yardů níže, aby nasbíralo sílu k dalšímu útoku.

Druhý Rhamphorhynchus se zatím ujal akce. Předehnal helikoptéru, zakroužil kolem ní a blížil se ke stroji čelem. Chtěl patrně do helikoptéry narazit tak, že se vrhne rovnou na černí sklo. Vzdálenost byla příliš malá, než aby ho bylo možno odstřelit palubními zbraněmi.

„Dávej pozor!“ vykřikl Holder vyděšeně.

Thomas Burger už začal stáčet stroj do jiného kurzu. Strhl helikoptéru a jen tak tak zabránil nárazu. Pouze jedno z křídel zasáhlo čelní sklo, bez toho, aby způsobilo škodu. Holderovi se zdálo, že zaslechl, jak se létajícímu dinosaurovi zlomila kost křídla.

Burger zamířil helikoptérou původním směrem. Teprve o zlomek vteřiny později zaregistroval druhé zvíře, které proletělo pod strojem a přiblížilo se k nim z druhé strany. Když se helikoptéra náhle obrátila, pokusilo se zvíře prudkým máváním křídly vyhnout a přitom vylétlo do výšky. Ihned bylo zachyceno listy rotoru a během několika vteřin bylo doslova roztrháno na kusy. Stroj se zachvěl a krev vystříkla až na přední sklo.

Bylo jasné, že rotor se nárazem poškodil. Doposud rovnoměrné hučení rotujících listů se náhle stalo nepravidelným a současně se změnilo v pronikavý skřípot. Helikoptéra se začala kývat z jedné strany na druhou.

„Zatraceně!“ vykřikl Burger, až mu přeskočil hlas. Ve chvatu stiskl několik tlačítek a páček a zahýbal řídicí pákou sem a tam. Nemohl však zabránit tomu, aby se let vrtulníku stále více neměnil v nepravidelné komíhání. Stroj se nakonec začal točit na místě. „Ta bestie nám poškodila rotor. Zřítíme se!“

Během cesty do Hendersonu utrpělo nadšení Michala Atkinsona několik citelných šrámů. Pokud měl zpočátku jen šílenou jiskřičku naděje, že se mu podaří neuvěřitelný objev, a na druhé straně věděl, že to je nemožné, postupně ho napadala i jiná vysvětlení. Nepochyboval ani teď, že ten nález je skutečně rohovou destičkou Stegosaura, která přečkala dobu v suchém pouštním písku. Pochybovat ovšem začal o těch rýhách. Mnohé připomínaly písmena římské abecedy, která byla vynalezena až sto třicet milionů let po vyhynutí Stegosaurů.

Ale předtím naprosto přehlížel možnost, že by ta písmena samotná nemusela být stará miliony let. Bylo docela dobře možné, že někdo v posledních desetiletích či staletích, stejně jako on sám, našel

jeskyni a vyryl tam zprávu. Možná to nebylo nic jiného než třeba náhrobní nápis nějakého kovboje, který byl v jeskyni pohřben před necelými dvěma stovkami let a jehož ostatky tam někde ležely. Někdo tu rohovou destičku našel a pro nedostatek dřeva ji použil ke psaní, aniž věděl, co to je.

To byla jedna z mnoha možných teorií, jak se mohly dostat na pancéřovou destičku starou miliony let písmena. A když ho napadla tato myšlenka, nechápal Michal, proč na to nepomyslel hned. Ale i když takováto vysvětlení jeho nadšení značně ztlumila, neměnila nic na jeho záměru onu destičku pořádně očistit a prohlédnout. Možná teprve obsah oné zprávy mu dá podrobnější informace o tom, proč, kdy a možná i kdo ji napsal.

Atkinson dorazil do Hendersonu. Toto malé provinční městečko se velmi důkladně změnilo teprve po vzniku DINOLANDU. Bylo totiž městem, které leželo pravěké oblasti nejbliž. V rekordní době tady vyrostlo mnoho hotelů, většinou jednoduchých staveb bez nějakých vysokých nároků pro záplavy turistů, kteří přejížděli, aby se sami podívali na pravěkou džungli a většinou tady zůstávali přes noc. Atkinson, který si zaplatil celý týden, tvořil v tomto směru výjimku.

Zaparkoval džíp na šterkovém parkovišti před Desert Innem. Tento motel byl jedním z mála, které tady byly už dávno před DINOLANDEM. Jednoposchod'ová budova vypadala jako protažené L. Na přední a zadní straně bylo asi po třiceti pokojích. Recepce a malá restaurace a bar ležely na špici kratšího postranního traktu. Michal letmo pokynul majiteli, obtloustlejšímu staršímu muži, který stál s láhví coly ve dveřích recepce. Zamířil do svého pokoje jen s rohovou destičkou pod paží. Ostatní vybavu nechal ve voze.

Pokoj nebyl příliš veliký a ani ne moc komfortní, ale jeho nárokům vyhovoval. Byla v něm jedna postel, jedna skříň, stůl se dvěma židlemi a křeslem a malá oddělená koupelna. Michal položil rohovou destičku na stůl a otevřel jeden ze svých kufrů. V něm měl všelijaké tinktury, štětce a další pomůcky, které potřeboval k čištění zkamenělin a k jejich případné konzervaci do té doby, než se vrátí do Denveru.

Jemným, ale pevným štětečkem nejprve z rýh odstranil jednotlivá zrníčka písku. Několik dalších bylo teď rovněž patrných jako písmena. Michal nanesl zředěnou čisticí tinkturu na měkký hadřík a opatrně jím destičku otřel. U nálezů z dinosaura, který by nebyl za-

stoupen v DINOLANDU, by se toho patrně neodvážil a přenechal by prozkoumání odborníkům v laboratoři. Po všech těch milionech let, které rohová destička ležela zakonzervována v suchém pouštním písku, mohla být jakákoliv tekutina velmi nebezpečná. Vypadalo to tak, že kromě onoho nápisu destička neměla jiný větší význam.

Nechal čisticí prostředek působit několik vteřin a pak ho odstranil čistým hadříkem a jinou tinkturou. Upřeně hleděl na destičku.

Písmena teď byla už téměř všechna zřetelná. A těch několik, která stále ještě nebyla jasná, bylo možno si domyslet. Jak tušil, byla to skutečně zpráva napsaná v angličtině.

A byla adresovaná jemu. Na prvním řádku docela zřetelně stálo jeho jméno a příjmení. Omyl byl vyloučen. První myšlenka, která mu projela hlavou, byla, že si z něj někdo vystřelil. Každý z jeho kolegu věděl, že jede do Death Valley, aby tam kopal. Takže bylo docela dobře možné...

Michal Atkinson zavrtěl hlavou, když si uvědomil, že to je naprosto vyloučeno. Kdo by podnikal cestu neřkuli let z Denveru až sem jen kvůli takovému žertíku? A i kdyby – Death Valley bylo obrovské, nebylo to jen údolí, ale celá oblast. Ten kdosi by tedy musel vědět, kde přesně bude kopat, musel by najít onu jeskyni a ukrýt destičku v ní a musel by předem vědět, že se čistě náhodou vyčerpán opře o onen balvan.

Byl to naprostý nesmysl – a zároveň to byl hlavní problém, protože všechna ostatní vysvětlení zněla stejně hloupě.

Michal Atkinson stále upřeně hleděl na své jméno, napsané na prvním řádku. Za ním byla vyryta dvojtečka. Paleontolog si odhrnul z čela plavé vlasy, několikrát zamrkal a pak se posadil na židli.

Znovu uchopil destičku a tentokrát si přečetl zprávu až do konce.

MICHAL ATKINSON:
ZASTAVTE BORISE CORMANA
SÉRUM PRO DINOLAND
BETTY SANDERSOVÁ
T. REX HOTEL
POKOJ 215
PROJEKT LAURIN

Tato slova byla vyryta na destičce. Michal zavřel oči. Měl pocit, jako by se mu vše v hlavě zatočilo. Obsah zprávy zněl ještě víc jako žertík, ale nehledě k argumentům, které ho proti tomu napadly už předtím, mu už teď bylo jasné, že ta písmena musela být vyryta před hodně dlouhou dobou. To dokazovalo jejich opotřebením. Hrany vrypů byly mnohonásobně obroušeny pískem. Stáří bylo možné napodobit, ale ne tak dokonale. Dokonce i kdyby někdo stáří té zprávy tak důkladně zfalšoval, nic by to neměnilo na skutečnosti, že ta destička musela ležet v písku už přinejmenším desítky let. Ani vysvětlení, že jeho jméno je shodné s tím, které bylo napsáno na destičce, neobstálo. Vždyť se tady doslova píše DINOLAND – a ten přece existuje teprve dva roky.

Něco je tady velmi podezřelé. Několik minut jen seděl a lámal si hlavu tím, co to všechno má znamenat, ale ať se onen problém snažil vysvětlit jakýmkoliv logickým zdůvodněním, žádné z nich neobstálo. Proti každé tezi se hned objevily protiargumenty. A ať celou věc probíral z kterékoliv stránky, vždy narazil na něco, co prostě nebylo možné.

Hotel T. Rex existuje. Při plánování výprav si nechal poslat prospekty všech možností ubytování v Hendersonu. Byl mezi nimi i hotel T. Rex, který si dal jméno podle současné vlny nadšení dinosaurů a už tím naznačoval, že byl založen jen proto, aby těžil z návalu turistů. Michal tudíž věděl, že ho otevřeli teprve před necelým půlrokem. I DINOLAND samozřejmě existuje, ale co má znamenat to sérum, nebo kdo je onen Boris Corman, kterého má zastavit, to nevěděl. Z kontextu úsečných vět se dalo pouze vyvodit, že Corman má něco společného s tím směrem. Netušil ani, co znamená Projekt Laurin.

Jedinou konkrétní informací, kterou zpráva poskytovala, bylo jméno Betty Sandersové a adresa. Pokud ta Sandersová skutečně teď právě v tom pokoji bydlí, byl by to další důkaz, že ta písmena byla vyryta teprve docela nedávno a že někdo – jak, pro všechno na světě? – věděl, nebo alespoň doufal, že on, Michal, tu zprávu najde zrovna teď.

Michal Atkinson měl opět dojem, jako by se mu všechno v hlavě zatočilo. Věděl pouze, že se musí tu záhadu za všech okolností pokusit rozřešit. A to je možné jen tehdy, pokud se vydá po těch několika málo stopách, které měl. Rychle se osprchoval, oblékl si čisté

věci, pak zabalil rohovou destičku Stegosaura do velkého kusu látky, nacpal si ji do tašky a odešel z pokoje.

Jeho cílem byl hotel T. Rex.

Plavovlasá dívka ležela v posteli přesně tak jako včera a především i po všechny ostatní dny v uplynulých téměř dvou letech. Samozřejmě byly malé rozdíly. Občas byly polštáře nebo přikrývka shrnuty trochu jinak, občas ležely vlasy jinak, ale na tom nezáleželo. Ty rozdíly způsobily pečovatelky, které dívku každý den myly a pokoušely se hýbáním jejími pažemi a nohama udržovat šlachy a klouby pružné. Z ruky jí vedla hadička do kapačky, vodiči byla propojena s mnoha přístroji plnými tlačítek, světýlek a obrazovek.

Pohled na dceru zabolet Borise Cormana dnes stejně jako první den. Přistoupil k jejímu lůžku, sklonil se a vdechl jí na skráně lehký polibek. Pak se posadil na hranu lůžka a odhrnul jí vlasy z čela. Pokožku měla na dotek chladnou, jako by byla mrtvá.

„Ahoj, Tippy,“ zamumlal stísněným hlasem. Lékaři sice tvrdili, že ho neslyší, ale jemu to bylo jedno. Dívka byla jediná, kdo mu ještě z rodiny zbyl.

Na rozdíl od sestry, která si zlomila vaz, když byla vymrštnuta předním oknem karavanu, Tippy útok Tyrannosaura přežila a vyvázla stejně jako její otec s nevelkými zraněními. Pár pohmožděnin, oděrek a říznutí se velmi rychle zahojilo. Mnohem horší byly rány psychické, které se nezacelily dodneška.

Tippyin mozek prostě nezvládl onu hrůzu. Utrpěla natolik silný šok, že se od té doby nacházela ve stavu podobném komatu. Podle výroků lékařů nevnímala nic, co se kolem ní dělo, a nevnímala ani bolest.

Když ke katastrofě došlo, bylo jí jedenáct. Dnes měla třinácté narozeniny, narozeniny by měla i Sandy. Byla to dvojčata a byla si navzájem tak podobná, že ani on nebo Helen je nedokázali rozeznat. Zpočátku ani nevěděl, které z dětí tragédii přežilo. Teprve Tippyiny otisky prstů přinesly jasno.

Cormana občas napadlo, že za Tippyin katatonický stav nemůže

ani tak útok dinosaura, ale odloučení od její sestry. Obě dívky si byly, což se u dvojčat stává častěji – velmi blízké i duševně. Jestliže byla jedna z nich zvlášť šťastná, nebo zvlášť smutná, poznamenalo to i druhou, i když nebyly spolu. Dokonce i na velkou vzdálenost cítily, jak se vede té druhé, někdy dokonce vytušily, co ta druhá dělá. Vědecky se sice takovéto spojení zpochybňovalo, ale Boris dost často zažil důkazy. Jednou například doprovázela Sandy matku na nákup do města a odřela si koleno. Přesně v té době se doma bez zjevného důvodu rozplakala Tippy. A podobné věci se stávaly často.

Smrtí Sandy se toto pouto mezi dvojčaty náhle roztrhlo a Borisi Cormanovi připadalo docela možné, že to je tím pravým důvodem stavu, v němž se Tippy ocitla.

Každopádně to ale zavinil Tyrannosaurus.

Corman uchopil studenou ručku své dcery a stiskl ji.

„Dnes máš narozeniny, zlatíčko,“ zamumlal. Byť mu lékaři sebevíc opakovali, že Tippy ho neslyší, nebyl pro to přesvědčivý důkaz. A i tak by na ni mluvil. „Víš, jak jsme dříve oslavovali tvoje a Sandyiny narozeniny? Máma upekla dort a...“

Nevěděl, jak dlouho takhle mluvil. Hlas měl přiškrcený a po skráních mu pořád stékaly slzy. Všechno kolem něj náhle ztratilo význam. Zmlkl, teprve když zaslechl, jak se najednou otevřely dveře do pokoje nemocné. Vešel doktor Peterson, ošetřující lékař. Mohlo mu být kolem padesátky, byl vysoký a štíhlý. Tmavé vlasy mu na spáncích pomalu začaly šedivět, což mu ovšem dodávalo ještě charismatičtějšího vzhledu.

Corman vstal. Chvatně si otíral zbytky slz, odkašlal si a podal lékaři ruku. „Dobrý den, pane doktore.“

Peterson pozdrav opětoval. „Slyšel jsem, že jste tady,“ řekl, „požádal jsem proto, aby mi dali vědět, protože s vámi musím mluvit.“

„Kvůli Tippy,“ tušil Corman. V jeho hlase se ozval nádech naděje. „Našli jste nějaký způsob, jak jí pomoci?“

„Bohužel ne.“ Peterson zavrtěl hlavou. „Už jsem vám říkal, že by to byl takřka lékařský zázrak, kdyby se někdy vaše dcera probírala. Elektrické impulzy mozku už jsou takřka neměřitelné, tělesné funkce poklesly na absolutní minimum. Je prakticky klinicky mrtvá a při životě je udržována pouze uměle.“

„To není pravda,“ namítl Corman prudce. „Není mrtvá, žije a

zatím má i naději. Četl jsem o spoustě případů, ve kterých se lidé po létech probrali z komatu, ačkoliv lékaři už to vzdávali.“

„Takové případy jsou,“ potvrdil lékař. „Jenže to byly trochu jiné předpoklady. Nemělo by smysl vám tady vykládat přesně rozdíly z lékařského hlediska, laik je těžko pochopí. V uplynulých měsících vaši dceru prohlédly mnohé kapacity a každý posudek jen potvrdil ten předchozí. Šance, že se vaše dcera někdy probere, jsou menší než jedno procento a i kdyby se to stalo, zřejmě bude značně poškozen mozek.“

Boris Corman si všiml, že lékař ani jednou nevyslovil Tippyino jméno! Patrně už v ní nevidí člověka, ale pouze něco, co je stejně anonymní jako kterýkoliv z přístrojů zde v místnosti.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se zneklidněn.

„Jak jsem vám řekl, vaše dcera je udržována při životě uměle,“ řekl Peterson zdráhavě. „Stojí to peníze, spoustu peněz.“

„No a? Copak jsem až dosud všechny účty nezaplatil? Mám dobré místo jako biochemik a mohu si to dovolit –“

„Ale, prosím vás, pane Cormane,“ lékař zvedl smířlivě ruce, „jistě že jste dosud vždy platil. Ale byly zde i značné dotace od státu. Bohužel vám musím sdělit, že je sporné, zda budou vypláceny i nadále. Čeká nás kontrola a protože ve stavu vaší dcery je uzdravení takřka vyloučeno...“

„Neříkejte pořád mojí dcery!“ vpadl mu Corman vztekle do řeči a vyskočil. „Není to věc, ale člověk a má jméno. Jmenuje se Tippy. Tippy Cormanová. Takže jí tak laskavě říkejte. Rozuměl jste?“

„Prosím vás, pane Cormane, mluvmе spolu jako rozumní dospělí lidé,“ poprosil Peterson takovým tónem, že už jen kvůli němu by mu Corman nejraději vrazil pár facek. „Nemá smysl zavírat oči před skutečností. Podívejte se faktům tváří v tvář. Vaše dcera... Tippy je prakticky mrtvá. A i když se na to díváte jinak, tuhle existenci není možné označit jako život. Srdce jí bije a ostatní orgány také fungují, jenže ona nemyslí. Všechno se udržuje pouze uměle, jinak by nebyla schopna přežít. Stačí odpojit jediný přístroj a došla by definitivního klidu. Copak jí ho nechcete dopřát?“

„Klidu? Myslíte na smrt!“ vyrazil ze sebe rozčilený Corman. „K tomu nedám v žádném případě souhlas. A kvůli penězům si také nemusíte dělat starosti, pokud vám jde o ně. V nejhorším případě budu dělat samé přesčasy, abych vydělal potřebné peníze.“

„To je přece nesmysl, pane Cormane,“ ozval se naléhavě lékař. „Pročpak se sám chcete zničit bez toho, aby existovala jakákoliv vyhlídka, že...“

„Běžte pryč!“ řekl Corman a v jeho očích se zlostně zablýsklo. Zaťal ruce v pěst a musel se velice ovládat, aby se nevrhl na lékaře, který od něj žádal, aby zabil Tippy. „K tomu nedám nikdy souhlas, a pokud nejste ochoten Tippy dále ošetřovat, najdu si jinou nemocnici. Ale spolehněte se na to, že pak budete mít na krku soud. A teď mě s ní nechtě o samotě!“

„Když myslíte.“ Peterson pokrčil rameny. „Nejlepší bude, když si to ještě jednou necháte v klidu projít hlavou.“ Rozloučil se a vyšel z pokoje.

Corman se opět posadil k lůžku a vzal Tippy za ruku. „Já tě zachráním, zlatíčko!“ zamumlal. „A pomstím se za to, co udělali Sandy a mámě. To ti přísahám. Jsem už s prací skoro hotov.“

Předklonil se, až se ústy téměř dotýkal jejího ucha.

„Nemůžu o tom mluvit, kdo ví, jestli nás neodposlouchávají,“ zašeptal spiklenecky. „Ale já je zabiju. Všichni zemřou.“

„Tak dobrá,“ řekla Betty Sandersová. „Zítra. Ale postarejte se o to vážně hned zítra ráno. Zavolejte mi hned po rozhovoru se Schneiderovou sekretářkou. To interview musím mít nejpozději pozítří, ale bylo by líp, kdyby to vyšlo už zítra.“

„Stejně se musíte porozhlédnout po okolí,“ ozval se ze sluchátka Bredhamův bručivý hlas. Šéfredaktor ji ujistil, že ze strany redakce bylo s termínem všechno v pořádku. Bredham sám prý termín dohodl dokonce osobně s profesorem Schneiderem a nejen s jeho sekretářkou. Byť se dalo Bredhamovi vyčítat cokoli – a bylo toho spousta – ale svou práci dělal svědomitě a nikdy nikoho neodbýval vytáčkami nebo lhaním. „Takže je nakonec docela jedno, jestli ten rozhovor uskutečníte až na konci svého pobytu.“

Betty se ušklíbla. „To tedy není,“ namítla. „Kdybych ze Schneidera vytáhla nějaké nové informace, bude třeba nutné na jejich základě všechna fakta třeba uspořádat docela jinak. Možná se pak pře-

sune těžiště celé reportáže a materiály, které jsem sbírala dosud, budou zčásti nebo úplně zbytečné. Takže se postarejte o to, aby to s tím interview klaplo pokud možno už zítra. Dejte si ten nový termín potvrdit faxem a pošlete mi kopii, aby už nebyly žádné problémy.“

„Udělám, co budu moci,“ slíbil Bredham. „Ale za to od vás očekávám, že pojedete naplno. Jenom se nespokojte s nějakými všeobecnostmi. Jestli tohle zbabráte, buďte si jista, že příští rok budete smět psát články jen o dopravních nehodách a podobných zajímavostech.“

V telefonu to cvaklo. Bredham opět bez pozdravu zavěsil. Byl to jeden z jeho nepříjemných zvyků, jímž Bety – a nejen ji – už několikrát dovedl takřka k zuřivosti. I ona položila sluchátko do vidlice. Zahloubána do svých myšlenek, začala přecházet po hotelovém pokoji sem a tam. V duchu se ptala, zda to všechno je opravdu jen nedorozumění, nebo zda si to Schneider nakonec přece jen nerozmyslel a pod nějakou záminkou ji prostě neodbyl, protože už vůbec žádné interview poskytnout nechtěl a bylo mu nepříjemné to říci otevřeně. V takovém případě by se za nedorozumění omluvil, ale nebyl by dohodnut žádný další termín, protože Schneider by tvrdil, že je v příštích dnech velmi zaneprázdněn a ona by tak dlouho čekat nemohla. Pokud to bude tak, je nahraná. Bez nových informací, které už se ve sdělovacích prostředcích objevily tolikrát, mohla na celou reportáž zapomenout a Schneider byl jediným, kdo takové informace mohl podat. Betty sebou trhla, když zazvonil telefon. Tušila, že je to Bredham, který jí zapomněl něco sdělit, ale namísto toho se ozval hlas vrátného z recepcce.

„Promiňte, prosím, že vyrušuji, slečno Sandersová, ale je tady nějaký mladík, který by s vámi chtěl mluvit,“ vysvětlil. „Jmenuje se Michal Atkinson.“

Betty chvíli zauvažovala, ale to jméno jí vůbec nic neříkalo. Byla si jista, že ho nikdy předtím neslyšela a paměť měla dobrou. V jistém smyslu to byl předpoklad její práce.

„Zeptejte se ho, co chce,“ poprosila.

Trvalo několik vteřin, než přišla odpověď. „Pan Atkinson povídá, že je paleontolog a že s vámi musí bezpodmínečně hovořit kvůli jakémusi nálezu při vykopávkách,“ řekl vrátný. „Je to prý velice důležité.“

Betty se v duchu ptala, jak paleontolog přišel zrovna na její

jméno a o čem s ní chce mluvit, ale bude zřejmě lepší, když se ho zeptá osobně. Každopádně se mu podařilo vzbudit její zvědavost.

„Co mám dělat?“ zeptal se vrátný. „Mám pana Atkinsona poslat pryč, nebo s ním chcete hovořit?“

„Promluví si s ním,“ rozhodla se. „Pošlete ho, prosím, ke mně nahoru.“

„Mayday, Mayday!“ křičel zoufale do mikrofonu Jeffrey Holder. „Řítíme se dolů! Mayday, zatraceně, copak nás nikdo neslyší?“

Zdálo se, že ne. Nevěděl už, kolikrát vyslal tíšňové volání. Bylo to právě půl minuty, co se Rhamphorhynchus dostal do rotoru, ale ten čas připadal Holderovi jako věčnost. Pořád ještě nechápal, jak mohlo zvíře poškodit lišty z ušlechtilé oceli. Samozřejmě byly kvůli vysoké rychlosti otáčení značně citlivé, ale létající dinosauři se v podstatě skládali jen z mohutných křídel, proti nimž bylo jejich tělo směšně malé. Ale nebylo pochyb, že je po rotoru.

Burger se neustále pokoušel stroj opět dostat pod kontrolu, ale bylo to bezvýsledné. Helikoptéra na jeho pokusy takřka nereagovala, ale potácela se jako obrovitá opilá vážka několik metrů nad povrchem pouště a neustále se točila kolem vlastní osy. Byl to vlastně zázrak, že se lišty ještě nedotkly země.

Na přístrojové desce divoce blikalo množství červených světýlek a každou vteřinou jich přibývalo. Přesto se Burger nevzdával a i nadále se snažil se strojem alespoň hladce přistát. Ukázalo se přitom, jak vynikajícím pilotem je. Jinak by se byli už dávno zřítili.

I tak to ovšem byla jen otázka času, kdy se to stane.

„Mayday!“ zařval Holder znovu do mikrofonu. „May–“ dál se nedostal. Zcela náhle rotor úplně vysadil. Zřejmě se někde zavařilo ložisko.

Strojem to tvrdě cuklo a pak ještě mnohem silněji, když se zřítíl a dopadl na zem. Prudký náraz zvrátil písek a patrně mohli děkovat jen měkkému povrchu pouště, že pád přežili a že helikoptéra neexplodovala. Podvozek se zabodil hluboko do písku a pak Holder cítil,

jako by se ho zmocnila jakási nepředstavitelně mohutná síla a mrštila jím dopředu. Bezpečnostní pásy se mu bolestivě zařizly do těla a znemožnily mu dýchání. Sluchátka mu spadla z uší. Hned nato byl opět stlačen zpátky do sedadla. V ústech ucítil krev a bolest. Kousl se do jazyka. Ale byl naživu. Hučení motoru ustalo. Po předchozím hluku působilo náhlé ticho téměř příznačně. Bylo slyšet jen praskání chladnoucího kovu. Několik vteřin zůstal Holder sedět bez pohnutí a snažil se pochopit, že ještě žije. Pak pomalu otočil hlavu stranou.

„Tome?“

Dveře pilotní kabiny byly vyražené. Thomas Burger visel zkroucený ve své sedačce a hlavu měl svěšenou na prsa. Holder se otočil ještě víc, ačkoliv to bylo pro něj těžké. Bolel ho týl, ale on tu bolest ignoroval. Namáhavě natáhl ruku. Dotkl se ramene svého kolegy.

„Tome?“ zopakoval.

Burger nereagoval. Jeffrey Holder s ním zatřásl silněji, ale ani teď neměl úspěch. A tím třesením se kolegova hlava posunula stranou. Na levém spánku se objevila zející rána, vytékala z ní krev. Musel se uhodit hlavou o okno nebo o jednu z traverz. Holder nahmatl zápěstí svého kolegy a úlevně vydechl, když ucítil sice slabý, ale přece jen pravidelný tep.

Marně se snažil uvolnit svůj bezpečnostní pás. Něco se kdesi zaseklo, zámek držel. Rozhlédl se po něčem, čím by si mohl pomoci, a pohled mu přitom padl přes velké čelní sklo ven. Zůstalo jako zázrakem neporušené, ale to, co za ním spatřil, se mu ani trochu nezamlouvalo.

Druhý Rhamphorhynchus se dal i přes zraněné křídlo dávno na útěk a nebylo už po něm ani památky. Jinak to ovšem bylo s Deinonychem. Zvíře nejen že přestalo utíkat, ale dokonce se pomalu přibližovalo. Svou překvapivě vysokou inteligencí zřejmě dinosaur jasně poznal, že od havarovaného vrtulníku mu už nehrozí žádné nebezpečí. Ačkoliv Holder věděl, že dinosaur se nemůže smát, připadalo mu, že jasně vidí, jak se Deinonychova tlama roztáhla do širokého, vítězného úsměvu. Zvíře zavětrilo oběť a přibližovalo se, aby udeřilo. Role lovce a pronásledovaného se během několika minut obrátily.

„Tome, prober se!“ křikl Holder co nejsilněji. „K čertu, tak už se konečně prober!“ Hlas mu přeskočil a zacloumal svým kolegou ještě

silněji, zatímco druhou rukou ze všech sil tahal za pás. Ani jedna z jeho snah nevyšla. Burger seděl v sedačce jako mrtvý.

Deinonychus mezitím dorazil k helikoptěře. Zlýma blýskavýma očima se díval čelním sklem dovnitř, ale zřejmě se ještě neodhodlal k útoku. Nebo si bylo zvíře svou obětí natolik jisto, že nevidělo důvod, proč pospíchat. Otevřelo tlamu ještě víc a naskytl se tak pohled na jeho zabijácké zuby. Zesílilo to dojem, že se směje.

Holder si byl jist, že se zvíře usmívá.

Pomalů, ale cílevědomě se blížilo k otevřeným dveřím. Jeffrey Holder ještě zvýšil úsilí, ale pás se mu uvolnit nepodařilo. Předklonil se na Burgerovu stranu, jak to jen šlo, ale na dveře – aby je zavřel – stejně nedosáhl. Nehledě k tomu stejně pochyboval, že tenké sklo by Deinonycha zadrželo.

V téže chvíli se Burger probral k vědomí. Zasténal a zvedl ruku k hlavě. Když se konečky prstů dotkl rány na spánku, trhl sebou, jak to zabolelo, a otevřel oči. Pohled mu padl rovnou na protáhlou lebku Deinonycha, který se právě objevil v otvoru. Burger vykřikl.

„Dveře!“ zařval Holder. „Zavři dveře!“

Jeho kolega byl příliš šokován a zmámený, než aby mohl zareagovat správně. Přesto však instinktivně natáhl ruku, aby dosáhl na dveře.

Deinonychus mu pěstí paže ukousl. Jeho ostré zuby se zakously do pilota lokte a bez problémů ho rozkously. Burger už ani nestál podruhé vykřiknout. Patrně vůbec nechápal, co se s ním děje, takže ani nepocítil bolest, než se dinosaur zakousl podruhé.

Tentokrát se Deinonychus nespokojil s rukou. Jeho zuby mířily na Burgerův krk.

Když dorazil k hotelu T. Rex, byl Michal Atkinson už jednu chvíli odhodlán, že všechno hodí za hlavu a pojedje zpátky. Nebyl si ani jist, z čeho má větší strach. Jestli z toho, že Betty Sandersová bude skutečně v tom pokoji ubytována, nebo že mu řeknou, že žádná žena takového jména tady není. Jeho zvědavost byla ovšem mnohem větší než strach. Přemohl se a zeptal se vrátného na Betty Sanders-

vou.

Teď byl tedy na cestě k jejímu pokoji, číslo 215, přesně, jak to stálo ve zprávě. Tašku, ve které byla ona destička z rohoviny, nesl pod paží. Šel po schodech a nejel výtahem, aby měl pár vteřin na rozmyšlenou. Tím, že slečna Sandersová skutečně v tomhle hotelu bydlí, je všechno ještě složitější. V opačném případě by totiž Michal sice litoval, že nenašel žádné řešení té záhady vyrytého poselství, ale dál by už zřejmě nepátral.

Pořád ještě trochu počítal s možností, že to všechno může být jen žert, který mu vyvedl někdo, kdo ho teď v pokoji číslo 215 čeká. V duchu dokonce částečně doufal, že se takhle jednoduše celá ta záhada vyřeší, ale doopravdy tomu nevěřil.

Uvažoval, čím asi slečna Sandersová je. V podstatě neměl jinou možnost, než jí nalít čistého vína. Ať už celé to jeho vyprávění zní jakkoliv nepravděpodobně, nezbyvá mu nic jiného, než říci pravdu. A to už docela pominul fakt, že ho zatím nenapadlo nic, co by jí mohl navykládat. Nikdy neuměl lhát a kdyby se začal zakoktavat, červenat a ve snaze zalhat by plácal nesmysly, vypadal by velice nepřesvědčivě. Možná jej Betty Sandersová odbude jako mluvku a vyhodí ho. I s tímhle rizikem musí počítat.

Michal došel ke dveřím a váhavě zaklepal. Jen o pár vteřin později se dveře zevnitř otevřely.

Protože neznal víc než jméno, neodvážil se Michal udělat si o Betty Sandersové sebemenší představu. Bylo stejně dobře možné, že se objeví stará panna, nebo jakkoliv jinak vyhlížející žena. A teď byl tedy příjemně překvapen. Stejně, jako jemu, mohlo téhle ženě být kolem třicítky. Měla na sobě oblečenou jednoduchou bílou blůzku a stejně jednoduchou černou sukni. Vlnité, tmavě plavé vlasy měla svázané vzadu do uzlu. Nebyla to žádná klasická kráska, ale přesto byla velmi hezká. Malé dolíčky u koutků úst naznačovaly, že se ráda směje. Její tmavé oči si ho prohlížely s neskryvanou zvědavostí, ale jemu se zdálo, že v nich vidí i výraz nějakých starostí, stopu ne zcela zhojené duševní rány. Tato žena už mnohé zažila a něco – nebo někdo – jí v životě ublížil.

Co mu bylo ovšem zvlášť nápadné, i když to vlastně ani nebylo viditelné, byla její silná osobnost. Měla nesporné charisma lidí, kteří se mnoho stýkají s jinými lidmi, kteří vědí, co chtějí, a kteří mají dostatek síly a houževnatosti, aby toho také většinou dosáhli. Se

svými kolegy a představenými sice vycházel docela dobře, ale jinak byl Michal spíše samotář, který se plně ponořil do své práce a stal se až trochu ostýchavý. Sebejistota mladé ženy ho vyplašila ještě dříve, než řekla první slovo.

„Pan Atkinson?“ zeptala se. „Já jsem Betty Sandersová z časopisu TIME–LIFE. Pojďte dál.“

Novinářka, projelo Michalovi hlavou. To mu další postup poněkud usnadnilo. Aspoň to bylo dobré východisko pro rozhovor. Letmo se usmál a uposlechl její výzvy. Nabídla mu místo.

„Takže, pane Atkinsone,“ začala rozhovor, když si sedla naproti němu. „Co vás ke mně vede? Nevzpomínám si, že bych o vás někdy dříve slyšela.“

„Ještě před hodinou jsem ani já neznal vaše jméno,“ přiznal Michal. Rozpačitě se zavrtěl v křesle. „Vy pracujete pro TIME–LIFE?“

„Správně. Odkud víte o mé reportáži? Posílá vás profesor Schneider?“

„Schneider?“ trvalo to krátkou chvíli, než Michal pochopil, koho tím mínila. Jeho vzrušení se ještě více vystupňovalo. Takže i tahle novinářka má něco společného s DINOLANDEM. Zřejmě o něm chce psát. „Ne, jak už jsem řekl vrátnému, jsem paleontolog, ale nepracuji pro DINOLAND, nýbrž pro jeden malý výzkumný ústav v Denveru. Provádím momentálně vykopávky v Death Valley.“

„Momentálně sedíte v hotelovém pokoji a okolkujete s důvodem, proč jste sem přišel,“ opravila ho s jemnou ironií. „Omluvte, prosím, mou přímost, ale mám málo času.“

To nebyla tak docela pravda. Tento večer neměla nic v plánu a chtěla vlastně jen pracovat na hrubé podobě své reportáže. V podstatě byla pouze zklamána, že Atkinsona neposlal Schneider, jak doufala, a že dokonce nemá nic společného s DINOLANDEM. Přitom jí ten tak trochu nemotorný mladík s dlouhými plavými vlnitými vlasy nebyl ani nijak nesympatický. Jeho zjevná nervozita a plachost působily dokonce téměř dojemně. Pochopila, že její rázná slova ho ještě více uvedla do rozpaků, a příjemným tónem dodala: „Jde o mou reportáž? Předpokládám, že máte pro mne nějaké informace. Pokud vám ovšem jde o peníze, musel byste mi samozřejmě nejprve naznačit, o jaké informace jde, než se budu moci rozhodnout, zda...“

„Ale ne!“ vpadl jí do řeči Atkinson. Znělo to vyloženě zděšeně. „O peníze mi vážně nejde. Já jsem jen narazil na... no, na něco veli-

ce zvláštního, co souvisí s vámi. Jak už jsem vám říkal, dělám vykopávky zkamenělin v jednom z bočních údolí v Death Valley a při tom jsem narazil na tohle.“ Zaťukal kloubem prstu na plochou tašku, která mu ležela na stehnech. „Bude nejlíp, když se na to podíváte a já vám pak vysvětlím, co to je.“

Otevřel tašku a vytáhl veliký předmět, zabalený do látky. Z látky vybalil nahnědlou trojhrannou desku a přistrčil ji Betty před obličej. Betty ji vzala a se zájmem si ji prohlížela. Zdálo se, že jde o jakýsi rohovitý materiál. Přečetla písmena, která byla na desce vyryta.

„Obávám se, že nechápu, co to všechno má znamenat.“

„Tak to na tom nejste o moc jinak než já,“ odpověděl Atkinson s utrápeným úsměvem. „Tohle je s největší pravděpodobností rohová deska Stegosaura, zvířete, které žilo před zhruba sto padesáti miliony let. Tu desku jsem objevil dnes odpoledne zahrabanou v písku v jedné malé jeskyňce v Death Valley.“

„A proč jste tam vyryl ta slova?“ zeptala se Betty zmateně. Nechácala, kam paleontolog míří.

„To je právě to divné. Víte, ta zpráva už na té desce byla. Proto jsem přišel, doufal jsem, že byste mi mohla vysvětlit, co to znamená.“

Betty několik vteřin mlčela. „Takže vy chcete říct, že někdo na tu rohovou desku vyryl vaše a mé jméno, číslo hotelového pokoje a další slova a tu desku pak zahrabal někde v pustině?“ zeptala se nevěřícně. Cítila, jak se jí zmocňuje vztek. „Poslyšte, pane Atkinsone, už jsem zažila leccos podivného, ale vy sám musíte přiznat, že tohle je trochu přitažené za vlasy. Co je to za nesmysl? Proč mi na rovinu neřeknete, oč vám jde?“

Michal Atkinson svěsil hlavu. Jeho obličej měl ztrápený výraz.

„Vím, že to zní bláznivě,“ zamumlal. „A mně bylo hned jasné, že mi to nebudete věřit. Já sám tomu všemu nemohu uvěřit a především si to všechno nedovedu vysvětlit. Pravděpodobně mi teď řeknete, abych odešel, ale předtím bych vám rád dopověděl zbytek, i když to všechno bude ještě zamotanější. Když jsem tu desku našel, nebyla ta zpráva skoro čitelná. V rýhách se usadil písek a částčky špíny, a to takovým způsobem, že je jasné, že ta zpráva musela být vyryta hodně dávno. To také dokazují oděrky na okrajích rýh. Před jak dlouhou dobou se to stalo, to jsem už dokázat nemohl. Teoreticky by to mohlo být před staletími, ale minimálně před několika desítkami

let. Prostě si to nedovedu vysvětlit.“

Betty si ho chvíli mlčky prohlížela. Na chvíli už byla odhodlána skutečně ho vyhodit, ale cosi ji od toho odrazovalo. Utrápený výraz a zmatek v obličeji toho mladíka působily přesvědčivě. Domnívala se, že dokáže dobře odhadnout lidi a ve většině případů poznala, zda se jí někdo něco pokouší předstírat, nebo zda to myslí upřímně. Buď je Atkinson vynikající herec, nebo jí říká pravdu, ať už zní seberoztodivněji. A právě to vyvolalo její zájem.

„To další jméno,“ řekla konečně a ukázala na desku. „Boris Corman. Kdo je to? A co má znamenat ta zmínka o séru? A co je projekt Laurin?“

Atkinson zvedl hlavu. V očích se mu zaleskly jiskřičky naděje, protože mu hned neukázala dveře – což by zřejmě bylo to nejrozumnější.

„Nevím,“ přiznal, „doufal jsem, že i na to mi odpovíte.“ Podíval se na ni s nadějí. „A možná bychom to mohli zjistit spolu. I vy přece musíte být zvědavá, co to všechno znamená. Ta část zprávy, která se týká vás, je přece naprosto správná. Vy skutečně existujete a bydlíte skutečně v tom hotelovém pokoji, který je tady uveden. Proto jsem si jist, že i ten Corman bude existovat.“

Betty pokrčila rameny. „Doposud mám ovšem jen vaše tvrzení, že všechno je tak, jak jste řekl a to zní dost podivně, jak sám musíte uznat. Jediné vysvětlení, které mě napadá, je to, že jste ta slova vyryl do desky sám, ať už z jakéhokoliv důvodu.“ Letmo se usmála a ještě jednou si pochybovačně destičku prohlédla. Pak ji podala zpět Atkinsonovi. „Asi jste se se mnou chtěl jen seznámit.“

„Kdyby mi šlo o tohle, jistě bych si byl vymyslel nějakou jinou historku, která by nezněla tak hloupě,“ namítl Michal Atkinson. „Ujistěuji vás, že tahle zpráva nepochází ode mne a pokud se to ukáže jako lež, můžete mě na místě zastřelit.“

„Nono, to by bylo trochu kruté,“ odvětila Betty s úsměvem. „Facka by docela stačila, ale varuji vás. Mám dost silnou ruku.“

„Takže to znamená, že mi zatím... věříte?“

„Odporuje to zdravému rozumu a ‚věřím‘ by bylo asi příliš silné slovo,“ opravila ho Betty. „Ale každopádně jste vzbudil mou zvědavost. Dokonce i kdyby se to všechno ukázalo jako podfuk, díky své fantazii si jistě zasloužíte, abyste dostal šanci. I když pořád netuším, co je v tom případě vaším cílem. Takže pro začátek pomínu veškerou

nevěrohodnost toho všeho a připustím, že mi říkáte pravdu.“

„Přisahám vám při všem, co je mi svaté, že...“

Betty mávla rukou. „Nechtě toho, to už jste říkal několikrát, nemusíte to pořád opakovat. Ale ať už je ta záležitost jakkoliv zajímavá, přece jen mám své zaměstnání, kterému se musím věnovat. Chci tím říci, že nemám příliš mnoho času nazbyt, abych se zabývala podivnými záhadami. Něco vám navrhnou. Zavolám do redakce a zeptám se, jestli by tam nemohli něco zjistit o Borisi Cormanovi. Máme veliký archiv a docela dobré styky s úřady. Pokud se v těch rešerších něco o Cormanovi objeví, půjdeme za tím. Jinak mě z toho vynecháte. Víc vám nabídnout nemohu.“

„To je přece jenom něco.“

„Informace dostanu nejdříve zítra. Pak se s vámi spojím a řeknu vám, co jsem se dozvěděla. Kde vás zastihnu?“

Michal Atkinson jí řekl jméno motelu a číslo svého pokoje. „Vážně doufám, že něco zjistíte,“ řekl. „Musíte mi prostě věřit, i když je to velice těžké.“

„Uvidíme,“ odvětila Betty vyhýbavě a rozloučila se. Když za ním zavřela dveře, zhluboka si vydechla a opřela se o ně zevnitř. „To jsem musela vážně ztratit rozum, že jsem se pustila do takové bláznoviny,“ zamumlala si.

Přesto ale vzápětí přistoupila k telefonu a vytočila Bradhamovo číslo.

Biochemics byla mimořádně úspěšná biochemická výzkumná laboratoř se sídlem v Reno. Její rozmach začal s rozvojem genové techniky. Odpovědní lidé velmi záhy rozpoznali možnosti nového vědeckého oboru a přeorientovali se takřka výlučně právě na něj. Jak se později ukázalo, bylo to správné rozhodnutí. Biochemics sice nebyla v této oblasti největší firmou, ale zisky podniku rapidně stouply.

Druhým významným impulzem pro rozvoj firmy byl DINOLAND. V souvislosti s oním kusem pravěku, který se objevil v současnosti, bylo zapotřebí mnohé věci probádat, jak po technické,

tak po biochemické stránce. Vzhledem k vybavení výzkumné laboratoře a zeměpisné blízkosti připadla Biochemics velká část z těchto úloh.

Pro Borise Cormana to byl jeden z důvodů, proč tam ještě pracoval. Měl dobře placené místo jako vědecký vedoucí jednoho z oddělení, ale to mu bylo jedno. Peníze pro něj byly důležité jen proto, aby mohl zaplatit výdaje související s ošetřováním Tippy na klinice a své vlastní výzkumy, které prováděl od onoho hrozného neštěstí před dvěma lety.

Ty byly ovšem možné jen za předpokladů, které mu skýtala práce v ústavu. Kdyby Biochemics ony zakázky nedostala, udělal by vše pro to, aby přešel do jiného ústavu. Naštěstí to ovšem nebylo zapotřebí.

Těžištěm práce Cormanova oddělení bylo rozmnožování dinosaurů. Některé z druhů dinosaurů, především Deinonychové, se rozmnožovali velice rychle, protože jejich životní podmínky byly zeměpisným omezením DINOLANDU zřejmě příznivější než v jejich původní době. Onen časový skok s nimi prodělalo patrně jen velmi málo z jejich přirozených nepřátel.

Z tohoto důvodu se uvažovalo o umělém zásahu do vývoje a o ovlivnění rozmnožování zvířat biochemickou cestou. Corman se do toho ihned zapojil a byl pověřen příslušnými výzkumy. Dařilo se mu.

Nikdo neměl tušení, že tajně sledoval docela jiné cíle. Šlo mu v první řadě především o pomstu své rodiny.

Cíleně omezované rozmnožování dinosaurů ho nezajímalo.

Jeho ambice sahaly podstatně dál. Jeho cílem byla naprostá sterilizace všech druhů dinosaurů a s tím spojené jejich naprosté vyhubení.

Tento výzkumný cíl byl jeho oficiálnímu úkolu natolik podobný, že dosud nikdo nepojal podezření. Jeho nadřízení mu totiž naprosto důvěřovali a nechali ho pracovat zcela nezávisle.

Vývoj séra, které mělo učinit dinosaury zcela sterilními, byl v podstatě jednodušší než kdyby šlo o sérum, které by mělo jejich plodnost pouze omezit a působilo by pouze na některé druhy dinosaurů.

Boris Corman se opřel o opěradlo židle a položil si nohy na stůl. S potěšením si prohlížel pečlivě uzavřené zkumavky, naplněné lehce nažloutlou tekutinou a lístek, na němž byl napsán dlouhý chemický

vzorec.

Byl to vzorec séra v ampulích, séra, ke kterému se po dva dlouhé roky těžce pracoval.

Neměl ještě konkrétní důkaz, že bude v praxi skutečně účinkovat tak, jak si představuje, protože tady v laboratoři neměl možnost si ho vyzkoušet na pokusných objektech. Takové testy musely být nejdříve povoleny kvůli nařízením k ochraně zvířat, a to by znamenalo, že by se ty vzorce nejprve podrobněji zkontrolovaly. Snadno by se pak přišlo na to, že složení séra má docela jiný účinek než oficiálně deklarovaný.

Corman se však pojistil. Příslušné testy přece jen provede, i když ne tady. Zbývalo mu dost času, aby se na tu chvíli připravil.

Bylo teprve poledne, ale nechtěl čekat až do večera. Proto zabalil ampulky se sérem do pevné, nárazuvzdorné krabičky a spolu se vzorcem jí zasunul do kapsy saka.

Pak řekl, že ho bolí hlava a odešel z ústavu. Nemohl se už dočkat, až přijde domů a v praxi si vyzkouší výsledek svých výzkumů.

Rozhovor s novinářkou zanechal v Michalu Atkinsovi dvojnásobně pocity. Na jedné straně byl rád, že ho prostě nevyhodila, ale že ho nechala, aby řekl, co měl v úmyslu a že ho i trpělivě poslouchala. Dokonce projevila i jistý zájem a dala mu naději na spolupráci při dalším pátrání. To už bylo víc, než by mohl čekat, když ještě navíc ani před tou návštěvou nevěděl, jestli nějaká Betty Sandersová vůbec existuje a jestli v tom hotelu bydlí.

Takže v tomto směru sice dosáhl jistého úspěchu, ale přece jen to bylo všechno nejisté. Betty Sandersová mu nade vší pochybnost dala najevo, že ho bude dále podporovat jen tehdy, jestliže zjistí, kdo je onen Boris Corman, jehož jméno bylo jedinou hmatatelnou stopou. Pokud se to nestane dostatečně rychle, Betty byla odhodlána nechat celé té věci.

Michal jí to ani nemohl zazlívát. Na jejím místě by zřejmě nejednal jinak. Dokonce by se zřejmě vůbec do něčeho tak bláznivého ani nepustil.

Jenže tady bylo ještě něco jiného, co mu dělalo starosti. Betty se mu líbila. I když ho její sebevědomé chování poněkud vyplašilo, přece jen cítil, že ho to k ní od první chvíle táhne. Silné ženy, které si ovšem přesto byly vědomy své ženskosti, ho odjakživa přitahovaly. Betty Sandersová byla navíc ještě krásná a zřejmě byla i zajímavou osobností.

Rád by ji poznal blíže a velmi by litoval, kdyby jejich známost skončila hned příštího dne jen proto, že by se nepodařilo nic zjistit o tom Cormanovi. Všechno by nemělo záviset jen na jediné informaci.

Jediným záchytným bodem, který měl, aby udržel známost s ní, byla ta rohovinová destička. Kdyby mohl dokázat, že ten nápis je starý už několik desítek let, neodbyla by to jeho vyprávění jen jako blábol. Projevila by pak jistě dost zájmu, aby se té záležitosti věnovala dál sama od sebe.

Michal byl přesvědčen, že přišel na stopu veliké věci, jejíž význam možná ani v náznacích nedokáže odhadnout. Proto už se vyplatí podstoupit určité riziko a investovat trochu peněz a ne jen nečinně vyčkávat, zda se v archivech Bettyny redakce najdou nějaké informace o onom Borisi Cormanovi.

Musí odjet do Denveru a nechat tam prohlédnout tu rohovinovou desku v laboratoři. Autem cestu tam a nazpět nezvládne. Přece jen to bylo sedm set šedesát mil a ohledání té desky přece jen potrvá pár hodin. Takže zbývalo jediné letadlo, i když bylo velice drahé a na letenku padnou takřka všechny peníze, které ušetřil na svém kontě. Doufal jen, že částka, kterou bude moci vybrat kreditní kartou, postačí na to, aby mohl zaplatit zpáteční letenku.

Telefonem z recepcce si Michal zjistil nejbližší letecké spojení do Denveru. V důsledku návalu turistů bylo jižně od Hendersonu vybudováno malé letiště, z něhož startovala malá letadla na letiště okolních velkých měst. Dokonce i Los Angeles jako nejbližší velkoměsto leželo odtud více než dvě stě padesát mil. Jak se dozvěděl, mohl by při troše štěstí ještě stihnout nejbližší letadlo a v Los Angeles by měl vzápětí přípoj na letadlo do D.

Skutečně se to povedlo. O necelé dvě hodiny později už seděl v Los Angeles v letadle do Denveru. S kreditní kartou to vyšlo. V poslední době s ní naštěstí nevyrovnával mnoho účtů, takže měsíční limit ještě nepřekročil.

Za necelou hodinu byl v Denveru. Taxíkem se dal odvézt do vý-

zkumného střediska, v němž byl zaměstnán. Tady se pracovalo na směny nepřetržitě, což byla jediná možnost, jak obstát vůči konkurenci. I Michal tady už leckdy strávil noc. Vrátný se na něj udiveně podíval.

„Já myslel, že máte dovolenou?“

„Kdepak dovolenou,“ opravil ho Michal. „Výzkumná expedice. Asi jsem něco objevil. Každopádně to musím hned nechat vyšetřit v laboratoři.“

Vyjel výtahem do třetího patra. V kanceláři Steva Gardnera se svítilo, jak s úlevou zjistil. I s ostatními kolegy sice vycházel celkem dobře, ale se Stevem ho pojilo přátelství. Kromě toho byl on právě tím pravým odborníkem na stanovování stárí. Plavovlasý, sotva čtyřicetiletý vědec seděl u psacího stolu a prohraboval se ve stohu papírů. Když se otevřely dveře, vzhlédl vzhůru. Návštěvník zachytil udivený pohled jeho světle modrých očí.

„Miku, kde se tady bereš? Já myslel, že se někde hrabeš v písku v Kalifornii?“

„Taky že jsem se hrabal až do dnešního poledne. Poslyš, Steve, nemám moc času na vysvětlování. Strašně to hoří. Potřebuju tvou pomoc.“

„Doufám, žeš nevyvedl nějakou hloupost?“

„Ne, neboj,“ uklidnil ho Michal. „Ale protože jsem na něco narazil, potřebuji od tebe analýzu.“

„Ale snad ne teď hned? Proč si myslíš, že tady trčím, topím se v práci.“

„Prosím tě, Steve, ta věc strašně spěchá. Přiletěl jsem sem zvlášť kvůli tomu za svoje peníze a musím být zítra ráno zase v Hendersonu. Nic velkého, potřebuju jen přibližnou hodnotu.“

„Člověče, to vypadá, že ti slunko sežehlo poslední schopné mozkové buňky. Oč vlastně jde? Copak jsi objevil svatý Grál nebo něco takového?“

„To není můj obor, proto jsem ho tam nechal ležet.“ Michal se přinutil k úsměvu a vybalil rohovinovou desku. „Jde tady o ta písma. Potřeboval bych vědět, jak jsou asi stará.“

Steve Gardner se na destičku krátce podíval. „To je snad vtip, ne? Copak jsi tam tu blbost vyryl sám? Nezlob se, Miku, ale na takovéhle hlouposti teď opravdu nemám čas.“

„Zatraceně, Steve, tohle nejsou hlouposti,“ rozhorlil se Michal

Atkinson. „Tu destičku jsem objevil dnes odpoledne v Death Valley a byla na ní vyryta tahle zpráva. Zpočátku jsem si myslel, že je to blbost, ale jenom se na ty vrypy pořádně podívej. Jsem přesvědčen, že jsou staré několik desítek let, nebo přinejmenším roky.“

„Možná,“ potvrdil Steve pochybovačně. „Ale i kdyby to tak bylo, co je na tom zvláštního? Co to vůbec je? Vypadá to jako kost nebo nějaký roh.“

„Pravděpodobně pancéřová deska Stegosaura,“ vysvětlil Michal Atkinson. „Ale mně jde jen o to písmo. Jsem přesvědčen, že je staré. Předtím jsem byl u Betty Sandersové. Bydlí pár dní v hotelu T. Rex, v pokoji 215. A teď se ptám, jak mohl někdo před desítkami let něco takového vědět a napsat mi to. No, tak už ti pomalu svítá?“

Gardner několik vteřin mlčel. „Radši už o tom dál nebudu uvažovat,“ řekl potom. „Zdá se mi to přitažené za vlasy. Ale fajn, udělám ti to a zkusím určit stáří. Nebude to trvat asi déle než jednu dvě hodiny. Měl by sis zatím jít lehnout, vypadáš, že se potřebuješ pořádně vyspat.“

Jako na potvrzení jeho slov Michal zívá. „Fajn,“ přisvědčil. „Budu u sebe v kanceláři. Vzbud' mě, jakmile budeš mít rozbor hotový. Jak jsem řekl, stačí mi přibližná hodnota. A díky, Steve.“

Zatímco Gardner se vydal na cestu do laboratoře, odešel Michal do své kanceláře, která byla jen pár místností odtud. V ní měl pohovku. Protože doma ho stejně nikdo nečekal, občas, když pracoval dlouho, přespával tady.

Byl sice přesvědčen, že je příliš rozrušen na to, aby teď mohl usnout, ale chtěl si alespoň na chvíli odpočinout. Sotva si lehl, netrvalo to ani deset vteřin a upadl do spánku, ze kterého se probрал teprve, když mu někdo cloumal ramenem. V první chvíli byl Michal zmatený, protože měl pocit, že právě usnul.

„Tak už konečně vstávej, Miku!“ volal Steve Gardner. „No tak, zatraceně.“

Michal mžoural do prudkého světla u stropu a podíval se na náramkové hodinky. „Zjistil jsi něco?“ ptal se ještě zpola ospale. „Proč to trvalo tak dlouho?“

„Chtěl jsem mít naprostou jistotu, protože jsem tomu prostě nemohl uvěřit. Mám výsledek. A teď hádej, jak stará jsou ta vyrytá písmena.“ Michal sundal nohy z pohovky, postavil se a promnul si oči.

„Když se tak ptáš a jsi rozčilený, mohlo by to být víc než pár desetiletí. Tak kolik? Staletí?“

„Staletí?“ opakoval Steve Gardner. „Něčeho se podrž, člověče, abys nespádl. Ta písmena byla vyryta, když dinosaur, kterému ta rohovinová deska patřila, byl mrtev relativně krátkou dobu!“

„Ale...“ Trvalo chvíli, než Michal pochopil, co toto konstatování v konečném důsledku znamená. „To by znamenalo, že–“

„–mluvíme o více než stovce milionů let!“ vpadl mu do řeči Gardner s takřka hysterickým hlasem. „Přesně tohle to znamená! Je to prostě nepředstavitelné! Naprosto neuvěřitelný objev!“

„Jsi si jistý?“ Ani Michal nedokázal potlačit ve svém hlase vzrušení. Najednou byl docela svěží. Přesto se jeho mozek takřka zdráhal domyslet význam toho, co právě slyšel. „Není pochyb?“

„Není,“ potvrdil Steve. „Udělal jsem několik testů, přitom je to prostě nemožné. Aby ta deska přečkala tak dlouhou dobu, musela být naprosto dehydrovaná, to znamená, zbavená veškerých tekutin. Na stranách rýh je možné poznat, že byly vyryty ještě předtím než ta dehydratace začala. Vyryto to ostatně bylo ostrým a špičatým kovovým předmětem, pravděpodobně nožem.“ Roztáhl bezmocně paže. „A teď mi konečně řekni, co to všechno znamená. Jak mohl někdo před stovkou milionů let vyrýt písmena do destičky pancéře dinosaura?“

„Dokonce před stočtyřiceti miliony, pokud je pravda to, co víme o Stegosaurech,“ opravil ho Michal s úsměvem. „Ale nehádejme se o takových detailech jako je pár desítek milionů let A co to má znamenat, sám nevím. Ale zjistím to. Už mám takové nejasné podezření.“

„Neprodleně budu o tom nálezu informovat sdělovací prostředky. A samosebou i šéfa. Willow bude skákat, až se to dozví. Budeš slavný, Miku.“ Chystal se odejít z kanceláře, ale Michal ho zadržel za ruku.

„Počkej!“ vyzval ho.

Jeho kolega na něj nechápavě pohlédl. „Nač čekat?“

„Možná se ti to nebude líbit, ale takový rozruch, jak si ho představuješ, ve sdělovacích prostředcích nebude,“ prohlásil Michal. „Alespoň zatím ne. Chci nejprve zjistit, co to má znamenat.“

„Ale –“ Steve Gardner se nechápavě zarazil a zavrtěl hlavou, „nemůžeš přece takový objev zatajit!“

„Ale ano, mohu, alespoň na chvíli. Tady vůbec nejde o to stát se

slavným, ale o docela jiné důsledky. Potřebuji nejméně jeden dva dny. Do té doby bych tě chtěl poprosit, abys o té analýze mlčel. Slib mi to.“

„To... to nemůžu,“ řekl Steve ztrápeně. „Mohl by to být jeden z největších objevů tohoto století a ty po mně chceš, abych dělal, jako by se nic nestalo?“

„Přesně tak. Je to můj nález,“ odpověděl Michal drsně. „Mohlo by se stát, že tam, odkud mám tu destičku, najdu ještě víc. Myslíš, že o to chci přijít, protože najednou začnou v Death Valley kopat spousty nadšenců?“ Tato obava sice neodpovídala tak docela tomu, co si skutečně myslel, ale ono je opravdu docela možné, že v jeskyni budou ještě další takové destičky. Každopádně to ovšem byl pádný argument.

„Ale přinejmenším Willowovi o tom musíme říct,“ namítl Gardner. „Je to přece náš šéf a tu tvou výpravu financoval.“

„Přesto ani on by se zatím neměl o ničem dozvědět,“ rozhodl Michal po krátkém váhání. Doufal, že na něm není vidět, jak nepříjemně se cítí. Náhle se ho téměř zmocnilo pokušení nechat rozluštění oné záhady ostatním a sám se spokojit pouze se slávou nálezce. Ale odolal. Zpráva, která byla zřejmě tou nejpodivnější, kterou kdy který člověk dostal, byla určena přímo jemu. Ať ji napsal kdokoliv, musel tím sledovat určitý cíl. Dříve, než se o tom nedozví více, nechtěl proto Michal se svým objevem jít na veřejnost. „Za všechno přebírám odpovědnost,“ prohlásil. „Slib mi, Steve, že nikomu nic neřekneš. Opravdu mi na tom moc záleží. Velice.“

„Dva dny?“

„Víc, doufám, nebudu potřebovat,“ odpověděl Michal, ačkoliv si tím v žádném případě momentálně nebyl jist. „A já ti slibuji, že patřičně zdůrazním tvou zásluhu, až s tím nálezem vylezu na veřejnost.“ Znova se podíval na hodinky. „Musím už zase na letiště, abych stihl nejbližší letadlo do Los Angeles. Slibuješ, že budeš mlčet?“

Steve Gardner váhavě přikývl. „Tak dobrá, i když se mi to vůbec nelíbí, že tě s tou destičkou prostě nechám jen tak odejít. Doufám jenom, že víš, co děláš.“

„To taky doufám,“ zamumlal Michal. „Opravdu.“

Jeffrey Holder vykřikl a odvrátil pohled, když Deinonychus kousl a zabil Burgera. Účastnil se zásahu jednotek OSN v Somálsku a byl při několika vojenských operacích, kde viděl nesčíslně raněných a zabitých, ale hrůzné rány, které způsobil dinosaur, byly i na něj příliš. Věděl jen, že se musí vymanit z pásů, nechtěl se stát bezmocnou obětí té bestie. Dokud bude sedět připoutaný a nebude se moci hýbat, bude bezmocný.

Ještě jednou zmobilizoval všechny síly. Panický strach mu v tom pomohl. Zoufale trhl popruhem a konečně se mu podařilo uvolnit ho. Holder sáhl za svou sedačku. Prst nahmatl samopal, který tam byl. Vytáhl hlaveň M13 a namířil na Deinonycha, ale zvíře jako by nebezpečí, které mu ze zbraně hrozilo, instinktivně vycítilo. Možná už s ní někdy přišlo do styku u některé z vědeckých výprav do DINOLANDU, doprovázené vojáky, a vědělo, co dokážou takové zbraně způsobit.

O půl vteřiny dříve, než Holder zmáčkl spoušť, uskočil Deinonychus groteskně působícím pohybem stranou. Kulka ho minula a vyletěla do pouště, kde se zaryla do písečné duny.

Rachot zbraně zněl v malé kabině jako kanonáda a Holdera takřka ohlušil. Tlumeně zaklel. Deinonycha najednou nebylo vidět. Zvíře uhnulo doprava a schovalo se někde za záďí stroje, kde nebylo okno. Mohlo se objevit z kterékoliv strany, jenže Holder mohl držet na mušce pouze jednu. Než by samopal stačil otočit a vystřelit, byl by mrtev. Byť mu ta myšlenka byla jakkoliv nepříjemná, musel z vrtulníku ven. Byl by ztracen, kdyby tady zůstal. Všechno se v něm vzpíralo, aby helikoptéru opustil a postavil se dinosaurovi tam venku nechráněn, ale nešlo to jinak. Bezpečí, které mu kabina helikoptéry skýtala, bylo velmi ošidné a bylo vyváženo omezenou volností pohybu tady uvnitř. A právě to se mu mohlo stát osudným.

Na chvíli musel Holder pomyslet na to, že Deinonychové jsou zpravidla zvířata žijící ve smečkách. Stávalo se dost zřídka, že se venku, v poušti, potulovalo osamocené zvíře. Kdyby měl co do činění s více dinosaury, byl by už jistě dávno mrtev a i takto bylo více než sporné, zda přežije nejbližší minuty.

Ze všech sil bojoval Holder s panikou, která se ho zmocňovala. Jestli vůbec má mít nějakou šanci, musí si uchovat chladnou hlavu. To, co začalo jako normální rutinní let, se nečekaně změnilo v boj na život a na smrt. A přesto, jak byl vyzbrojen, nebyly jeho šance nikterak v převaze. Kromě samopalu neměl jiné zbraně a M13 byla nemotorná. Když bude vystupovat, nebude ho moci použít, takže bude velmi ohrožen. Kdyby tedy Deinonychus číhal rovnou vedle dveří, bude Holder ztracen.

Jeffrey Holder si chvilí pohrával s myšlenkou, že by mohl vyrazit čelní sklo a vyšplhat se ven, ale ani tím by nic nezískal. Třeskot skla by patrně zvíře okamžitě přilákal a i kdyby ne, musel by se dost složitě šplhat ven a po celou dobu by byl naprosto bezbranný. Ne, tuhle možnost vyloučil. Zůstávaly pouze jedny z dveří.

Musí nějak zjistit, kde zvíře je a odlákat jeho pozornost. Holder nahmatl západku dveří na své straně a opatrně ji uvolnil. Dokonce i tiché cvaknutí mu připadalo příliš hlasité a doufal, že takhle přecitlivělost je způsobena pouze jeho nervozitou. Neotevřel dveře víc než na úzkou škvíru.

Aby se přesvědčil, že Deinonychus nečíhá přímo vedle něj, musel zvíře nějak odlákat. Ta myšlenka mu neustále kroužila hlavou. Jedna nebo dvě vteřiny by stačily, ale tuto krátkou dobu bezpodmínečně potřeboval. Potřeboval něco, co by Deinonycha alespoň na pár vteřin odlákalo na druhou stranu.

Jeho pohled zabloudil k mrtvému kolegovi a přišel na nápad. Už jen to samotné pomyšlení bylo hrozné, ale neměl jinou možnost. Tady šlo o přežití, nemohl brát ohledy. Rychle odvázal Burgerův záchranný pás. Prsty měl pak celé od krve a zhnuseně si je otřel do kalhot uniformy, pak do těla strčil, to se naklonilo na bok a vypadlo otevřenými dveřmi ven.

Neuplynula ani vteřina a Deinonychus se na mrtvolu vrhl. V téže chvíli rozrazil Holder dveře na své straně a vyskočil. Dopadl do měkkého písku, jednou se otočil kolem vlastní osy, v sedu se, opřen zády o boční stěnu helikoptéry, narovnal a namířil samopal. To všechno trvalo jen pár okamžiků.

Deinonychus vyrazil zuřivý, odporný řev, když poznal, že byl oklamán. Hnáno slepým vztekem se zvíře otočilo. Holder chladnokrevně vyčkal, až oběhlo přední stěnu helikoptéry a dostalo se do střelného pole. Pak stiskl spoušť.

Kulky zasáhly Deinonycha do pravého boku. Salva mu natrhla kůži a náraz výstřelů bestii odmrštil stranou, jenže Holder nemohl přesně mířit a tak mnoho střel bestii minulo. Řvala bolestí a potácela se, jenže zdaleka ještě nebyla poražena. Vražednými drápy mávala ve vzduchu a divoce mrskala ocasem.

Dinosaurus byl sice zraněn, ale zdaleka ne poražen. Zdálo se dokonce, jako by rány a bolest ještě více roznítily jeho zuřivost. Přes hrozná zranění se bestie dále valila na Jeffreye Holdera, sice pomaleji než předtím, ale nezadržitelně.

Vypálil znovu. Kulky se tentokrát zaryly dinosaurovi do prsou. Zvedl samopal ještě víc a chtěl zasáhnout Deinonycha do hlavy, když rachot samopalu ustal. Trvalo vteřinu, než Holder pochopil, so se stalo. Spoušť pořád ještě držel zmáčknutou, uvolnil ji a vzápětí znovu stiskl, ale nestalo se nic. Zásobník přece nemohl být prázdný. V samopalu se něco zaseklo.

O vteřinu později Holder pochopil význam toho selhání. Samopal byl bezcenný, je vydán Deinonychovi napospas. Druhou zbraň u sebe nemá, protože při hlídkových letech se s přistáním nepočítalo.

Dokonce bestie byla zřejmě zmatená. Zastavila se a dívala se na něj chladnými ještěříma očima, sršícíma vztekem. Ještě víc než předtím měl Holder dojem, že tlama se stáhla do odporného úsměvu. Pak Deinonychus udělal další krok směrem k němu.

Jeffrey Holder se pozpátku sunul pryč. Věděl, že prohrál a už se loučil se životem. Bestii už neuteče, dokázala běžet daleko rychleji než on. V posledním návalu vzdoru na ni mrštil bezcenný samopal. Deinonychus ho odmrštil jedním ze svých pařátů stranou.

Holder už najednou necítil strach, ale pouze podivnou prázdnotu ve svém nitru. Nebylo to poprvé, co se díval smrti do očí, ale ještě nikdy nebyla její tvář tak odporná. Jeho jedinou útěchou bylo, že to bude rychlý konec.

Deinonychus k němu udělal další krok. Svaly zvířete se napjaly ke skoku.

V téže chvíli se pouští rozlehl výstřel. Ve chvíli se lebka dinosaura změnila v masu krve, masa a bílých úlomků kostí.

Jako by zvíře nezaregistrovalo, že je mrtvé, udělalo ještě dalšího půl kroku než se zhroutilo a dopadlo na zem, necelého půl yardu od Jeffreye Holdera.

„Nebylo to nic než nedorozumění,“ říkal šéfredaktor časopisu TIME–LIFE do telefonu. „Přesněji řečeno, byla to nedbalost profesora Schneidera. Ten termín jsem s ním dohodl osobně. Asi to prostě zapomněl oznámit sekretářce. Proto o tom nevěděla.“

„Ten zatracený vrátný.“ Betty zaskřípala zuby. „Výslovně jsem ho požádala, aby to ještě jednou zkusil a zeptal se Schneidera samotného, jenže ten blbec to nechtěl udělat. Věděla jsem, že to je jenom nedorozumění.“

„No, tak se na něj nezlobte. Plnil jen svou povinnost a sekretářka rovněž. Protože nevěděla nic o dohodnutém termínu, považovala to zřejmě za obzvlášť drzý kousek a přikázala vrátnému, aby vás poslal pryč. Nezapomínejte, že profesor Schneider v minulých letech nedával téměř žádná interview. Nemohla tušit, že v tomhle případě je ochoten udělat jednu z těch vzácných výjimek. Takže právě exkluzivita se nám v jistém smyslu stala osudnou.“

„No fajn.“ Betty si povzdychla. „Stalo se, je to za námi. Mnohem důležitější je, jak to vypadá s novým termínem interview.“

„V tomto směru mám pro vás potěšující zprávu. Profesor Schneider se za to nedorozumění omluvil, vzal všechnu vinu na sebe, a proto byl ochoten k novému termínu, dokonce ještě dnes. Máte u něj být v půl jedenácté.“

Betty přijala tu zprávu s úlevou. Teď bylo něco po deváté, takže měla dost času.

„Nemusím vám snad říkat, že se musíte snažit vytřískat z toho neuskutečněného prvního setkání co nejvíc,“ řekl Bredham. „V jistém smyslu to bylo naše štěstí. Profesor Schneider vám je zavázán. Kdyby se pokusil na nepříjemné otázky odpovědět vyhýbavě, měla byste mu to dát jemně najevo. Samozřejmě šikovně, diplomaticky.“

„Nejsem začátečnice,“ připomněla Betty sarkasticky. „Pojďme k druhému bodu. Zjistil jste něco o tom Borisi Cormanovi?“

„Zjistil,“ potvrdil Bredham. „Bylo to dokonce snazší, než se dalo čekat. O Cormanovi se psalo před dvěma lety v souvislosti s objevením DINOLANDU. Jeho rodina patřila k prvním obětem mezi civilním obyvatelstvem, které si vyžádali dinosauři. Jel karavanem

do Las Vegas, když je napadlo jakési zvíře, pravděpodobně Tyrannosaurus Rex. Ta bestie zabila jeho ženu a jednu dceru. Druhé děvče upadlo z toho šoku do komatu, ze kterého se dosud neprobralo. Lékaři jí už ani nedávají šanci.“

„Matně si vzpomínám, že jsem o tom něco četla,“ zamumlala Betty. „Ale detaily už neznám. Víte, co dnes dělá Corman a kde je?“

„Tyhle informace se zjišťovaly už hůř,“ řekl Bredham. „Pracuje v Biochemics, v jakési biochemické laboratoři, jak už sám název napovídá. Je to docela blízko vás, v Reno.“

„Cože, blízko? Vždyť je to přes čtyři sta mil,“ odsekla Betty. „Ale ty informace mi pro začátek stačí. Nejlepší bude, když mi další podklady o něm odfaxujete rovnou do hotelu, abych si je mohla v klidu prostudovat.“

„Jen když mi konečně prozradíte, co od toho Cormana chcete. Nevíte ani pořádně, kdo to je, ale potřebujete o něm bezpodmínečně informace. Co to má co dělat s vaší reportáží? Doufám, že nechcete zase oprašovat tu zaprášenou historku? Po té už dnes ani pes neštěkne.“

„Nemějte obavy,“ uklidnila ho Betty, „o to nejde. Narazila jsem na Cormana v docela jiné souvislosti. Ještě je to všechno dost nejasné. Nejsem si jista, jestli na tom opravdu něco je a zatím se také nechci pouštět do podrobností. Jo, nechal jste si potvrdit ten nový termín písemně?“

„Nechal, i když si nemyslím, že teď by měly být zase ještě nějaké těžkosti. Pošlu vám to potvrzení spolu s ostatními podklady faxem. Vy jenom hleďte získat pořádný materiál pro reportáž.“

I tentokrát Bredham bez pozdravu zavěsil.

Když šla ze svého pokoje dolů do recepcy, nechala si Betty Sandersová ještě jednou projít hlavou, co se dozvěděla. Takže existuje souvislost mezi Cormanem a DINOLANDEM, i když je to už dva roky. Pořád si ještě nedovedla představit, že za tou zprávou na Atkinsonově rohovinové destičce něco vězí. Jediné zpola rozumné vysvětlení bylo stále to, že ta písmena vyryl on sám. Proti tomu stálo pouze jeho tvrzení, že ty vrypy jsou staré minimálně několik desítek let – a upřímnost, s jakou to tvrdil.

Když došla do recepcy, dorazily už první listy telefaxu, netrpělivě čekala, až přístroj vychrlí poslední stránku. Letmo přehlédla, co jí Bredham poslal. Informace si projde později, aby zjistila, jestli se z

nich dá něco použít.

Krátce nato se vydala na cestu k Desert Innu, k motelu, v němž bydlel Michal Atkinson. Chtěla s mladým paleontologem hovořit ještě před interview s profesorem Schneiderem. Pokud to všechno nebyl jen podvod, bude už jistě toužebně čekat na ni a na její rozhodnutí. Jak slíbila, bude ho i přes trvající výhrady v rámci svých možností podporovat při hledání vysvětlení oné tajemné zprávy.

Udělal na ni sympatický dojem a protože nevěděla, jak dlouho jí interview bude trvat, nechtěla ho nechat čekat déle, než bylo třeba. Možná, že už zatím sám zjistil něco nového. Včera byl plný chuti něco podniknout, zvědavosti a nadšení, takže si nedokázala představit, že se po rozhovoru s ní prostě jen tak vrátil do motelu a nečinně tam čekal.

Když dorazila do Desert Innu a zeptala se v recepci na jeho pokoj, čekalo ji překvapení.

„Vy jste Betty Sandersová?“ zeptal se starší muž za pultem.

Přikývla.

„Mám tady pro vás vzkaz. Pan Atkinson dnes vůbec nebyl ve svém pokoji. Dozvěděl jsem se, že včera zjišťoval odlety do Denveru. Krátce nato odjel a až dosud se nevrátil. Asi před hodinou ovšem volal z Los Angeles. Pokud prý přijдете ještě před jeho návratem, mám vás požádat, abyste chvílku počkala. Říkal, že to potrvá asi hodinu, takže by tady měl každou chvíli být. Mám vám také vyřídit, že zjistil něco velmi důležitého a že s vámi musí bezpodmínečně hovořit.“

Betty poděkovala za informaci. Bezcílně se procházela před motelem. Nikdy nebyla obzvlášť trpělivá, to byla jedna z jejích slabín. A její netrpělivost rostla s každou uplývající minutou. Příliš dlouho čekat nemůže, pokud chce být u profesora Schneidera včas a i když Atkinson tvrdil, že našel něco důležitého, interview pro ni mělo v každém případě přednost.

Po půlhodině už definitivně ztratila trpělivost. Betty právě dospěla k rozhodnutí, že už nebude čekat, ale napíše Atkinsonovi krátký vzkaz a že za ním později ještě přijde, když tu se na parkoviště hotelu přičítal otevřený džíp a zastavil rovnou vedle ní.

Za volantem seděl Michal Atkinson. Vypadal hrozně unaveně, jako by celou noc nespál. Pod očima měl veliké tmavé kruhy.

„Doufám, že jste nečekala moc dlouho,“ vychrlil ze sebe.

„Celou půlhodinu,“ odpověděla Betty nakvašeně. „Kde jenom vězíte? Za chvíli mám mimořádně důležitý rozhovor s profesorem Schneiderem z DINOLANDU.“

„Mrzí mě to,“ prohlásil Atkinson, ale neznělo to zvlášť upřímně. Na to byl příliš vzrušený. „Spěchal jsem, jak to jen šlo. Ale vězte mi, že se to čekání vyplatilo. Dozvěděl jsem se něco, co vás porazí.“

„No to snad ne,“ odsekla Betty. „Zkraťte to, mám skutečně na spěch.“

„Tak dobrá. Byl jsem v Denveru, ve výzkumném ústavu, pro který pracuji, protože jsem chtěl mít jasno, pokud jde o stáří. Let tam a nazpět stál sice strašné peníze, ale vyplatilo se to. Kromě toho jsem si jist, že za dané situace dostanu každíčký cent výloh proplacen...“

„Jenom se nepouštějte do tak sáhodlouhých řečí,“ vpadla mu do řeči Betty, povzdychla si a podívala se demonstrativně na hodinky. Bylo už čtvrt na jedenáct. „Přejděte k věci.“

„Jistě. Nejlépe bude, když si to přečtete sama. Tady.“

Atkinson jí podal list papíru v průhledné fólii. Byl to laboratorní náález, oficiální potvrzení o provedeném rozboru, opatřený razítkem ústavu a podpisem vědce jménem Steve Gardner. Betty četla výsledek rozboru, podruhé si přečetla neuvěřitelné číslo, které udávalo stáří oněch vrypů a pořád tomu nemohla uvěřit. Polkla, ale hrdlo měla pořád stažené.

„Přes sto milionů let?“ četla nahlas tázavě. „Možná dokonce sto třicet?“

„Přesný údaj by si vyžádal delší a podrobnější výzkum,“ vysvětlil Michal. „Ale tento údaj je každopádně jistý. Omyl je vyloučen. Ty rýhy nejsou v žádném případě mladší než sto milionů let. Co řeknete teď?“

„Že teprve teď začínáte být směšný,“ odpověděla Betty suše. „Byla to dost značná oběť, letět do Denveru jen kvůli tomu, abyste si nechal od svého kolegy vystavit tenhle cár. Ale to jste přece vůbec nemusel, ne? Patrně jste měl tenhle údajný zápis celou dobu u sebe.“ Podívala se na Michala Atkinsona rozzlobeně. „Tím jste definitivně překročil meze jakékoliv věrohodnosti. Dávám vám přesně jednu minutu, abyste mi vysvětlil, co má celá ta komedie znamenat, a pokud nemáte žádné pořádné vysvětlení, už se nikdy neuvidíme.“

„Ach tak?“ k Bettynu překvapení se rozčílil i Michal. „Tak já vám teď něco povím. Velice dobře chápu vaše pochyby, jenže tohle

je oficiální posudek. Můj kolega by přišel nejen o pověst, ale i o místo, kdyby něco takového vystavil jen tak z legrace.“ Vytáhl z kapsy letenky. „Tady máte důkaz, že jsem skutečně do Denveru letěl. Trochu moc peněz jen tak pro nějakou legrácku, nemyslíte? A ještě něco vám povím. Našel jsem tu rohovinovou destičku nedaleko DINOLANDU, velké oblasti, která pochází z pravěku, která se náhle objevila a neustále se rozšiřovala. Přesně vzato, pochází z téže doby, která je prakticky shodná se stářím téhle destičky a zprávy. A teď ukažte, jestli jste schopná dát si dohromady dvě a dvě.“

Protože tak dlouho a překotně mluvil, zalapal teď trochu po dechu. Takový výbuch citů od něj Betty nečekala, ovšem jeho rozohnění jistě nebylo předstírané. Vlastně bylo i pochopitelné, pokud by se připustilo, že skutečně tu neuvěřitelnou věc našel. A Betty ho tak stroze odbyla. Jeho teorie, že by mohla existovat přímá souvislost s objevením DINOLANDU, měla něco do sebe.

Betty bleskově zauvažovala a došla k rozhodnutí.

„Zaparkujte vůz a nastupte se mnou do mého,“ řekla. „Pojedeme spolu k profesorovi Schneiderovi. Jsem už zvědavá, co tomu nálezu řekne on.“

Dům byl poslední na konci malé ulice na okraji Reno, ve státě Nevada. Nejbližší budova byla odtud vzdálena několik stovek yardů. Kdysi existovaly plány rozšířit tuto ulici a postavit tady celou obytnou čtvrť, ale k tomu dosud nedošlo. Před lety si v zahradě domu hrály děti, teď byla zahrada zpustlá, protože se o ni už téměř dva roky nikdo nestaral. Živý plot kolem pozemku se divoce rozrostl do výšky a ukrýval ho před zvědavými pohledy.

Přesto nebyl dům prázdný. Byl i nadále obýván, i když ostatní lidé v ulici jeho majitele spatřili jen zřídkakdy. I to bývalo jiné, jenže postupně zpřetrhal všechny kontakty a nakonec se od něj odtáhli téměř všichni dřívější známí. Byl považován za podivína, který vyhledával samotu, protože se nedokázal vypořádat se smrtí své rodiny. Nikdo nevyhledával jeho přátelství, prostě ho ignorovali. Dokonce ani zvědavé děti si netroufaly vstoupit na pozemek.

Borisi Cormanovi to velmi vyhovovalo. Nezáleželo mu na kontaktech se sousedy a slídící děti ve své blízkosti potřeboval ze všeho nejméně. Dokonce i odlehlost domu, které před lety litoval, mu teď přišla velmi vhod. Takhle ho alespoň nikdo nerušil. Nikdo se nedozvěděl, co se v domě děje, čím se Corman zabýval, a to přesně potřeboval. Kdyby se to totiž někdo dozvěděl, zřejmě by ho okamžitě zatkli.

Když Boris Corman toho dne vstoupil do domu, ihned spěšně zamířil do sklepa. Dříve tam byla prádelna a dílna a několik místností k uskladnění různých věcí. Poté, co začal pracovat na svém konkrétním cíli, k naprostému vyhubení všech dinosaurů v DINOLANDU, sklep zcela přestavěl. V jedné místnosti byla zmenšená, ale samozřejmě ani ne zdaleka tak dobře vybavená, kopie výzkumné laboratoře Biochemics.

Ve vedlejší místnosti, v největší ze všech sklepních prostor, byli tři živí Compsognathové.

Tito dinosauri připomínali vzdáleně Deinonychy, ovšem jejich přední pracky nebyly ani zdaleka tak nebezpečné. Navíc nebyli o moc větší než slepice. Jen díky svým dlouhým ocasům dosahovali délky půldruhého yardu.

Ještě dnes byl Corman hrdý na to, že se mu podařilo Compsognathy, kteří byli v ústavu pro výzkumné účely, nepozorovaně unést. Přesněji řečeno neodnesl pokusná zvířata, ale několik vajec z jejich hnízda. Vejce byla údajně neplodná a on je používal pro své pokusy. Ve skutečnosti je ovšem pod infrazářičem ve speciální komoře ve svém sklepech nechal dozrát.

Pohled na čerstvě vylíhlá drobná zvířátka, která ho zřejmě považovala za svého rodiče, na chvíli způsobil, že ve svém plánu zaváhal. Dinosauri novorozenci vypadali tak roztomile. Krmil je a vypiplal, takže mu skutečně připadalo zatěžko dívat se na ně jen jako na pokusný materiál.

Nakonec ovšem jeho nenávist a myšlenka na pomstu přece jen zvítězily.

Compsognathové už brzy dostanou další mladé. Pokusy s vylíhnutými mláďaty, částečně ale i s dosud nedozrálými vejci, přinesly Cormanovi pro jeho výzkum neocenitelné poznatky. Byly to pokusy, které by nikdy v ústavu nemohl provést. Tady ovšem nebylo nikoho, kdo by kontroloval, zda dodržuje nějaké předpisy.

Chov dinosaurů byl velmi komplikovanou záležitostí. Corman musel obstarat dostatek masa ke krmení a tak se v poslední době stal pravidelným zákazníkem několika řeznictví a oddělení velkých obchodních domů. Odebírat všechno z jednoho zdroje by mohlo vyvolat podezření.

Ještě těžší bylo umělým osvětlením a správnou teplotou a vlhkostí vzduchu simulovat přirozené životní podmínky dinosaurů. Největším problémem však byl nedostatek místa ve sklepech. Zvířata potřebovala výběh a ten jim poskytnout nemohl. Z tohoto důvodu byli Compsognathové, držení v zajetí, oproti těm, kteří vyrůstali na svobodě, degenerovaní. Projevili se jako apatičtí a depresivní. Někteří se dokonce pominuli a bouchali hlavou do zdi tak dlouho, až zemřeli.

Corman přistoupil ke skleněné desce, která kóji vzduchotěsně oddělovala. Tato izolace byla potřebná nejen pro udržení ideální teploty a vlhkosti vzduchu, ale především pro jeho experimenty. Sérum se totiž ve spojení s kyslíkem měnilo v extrémně prchavý plyn, který podle jeho výzkumů musel být i v minimální koncentraci velmi účinný. Navíc se také poжил s molekulami vody a s molekulami mnoha pevných látek, takže mohl být přenášen dál. Zamořené rostliny, zvířata a voda nakazí tedy další dinosaury. Jen tak bylo zaručeno, že sérum se přes malé množství rozšíří na celý DINOLAND a bude působit na všechny dinosaury.

Proto nemohl riskovat, aby unikla byť jen nepatrná část. Nebylo příliš veliké nebezpečí, že sérum bude působit na lidi, nebo třeba na jiná zvířata než na dinosaury. Ovšem to poslední se ještě nedalo s naprostou jistotou vyloučit. Bylo možné, že účinek by mohl postihnout některé ze současně žijících druhů ještěřů. To ovšem bylo riziko, které byl ochoten podstoupit.

Nejprve chtěl ovšem vyzkoušet účinek výlučně na Compsognathech. Byli to dva samečci a dvě samičky. Alespoň jedna ze samiček kladla v průměru každý druhý den vejce. Tato vysoká frekvence rozmnožování byla alespoň ve volné přírodě potřebná k přežití celého druhu, protože hnízda a často i nově vylíhlá mláďata často sežrali dravci.

Corman tedy nebude muset čekat na výsledek svého pokusu dlouho. Malým větracím otvorem vpustil trochu séra dovnitř kóje. Nepozorovaně se rozplynulo. Zasáhlo i několik již oplodněných vajec, která byla uschována v rovněž vzduchotěsně izolované líhni.

Sérum splynulo se skořápkami a dostalo se jimi až dovnitř. Nechal látku působit asi hodinu a pak zavedl do líhně protisérum. To neutralizovalo částice nacházející se ve vzduchu. Bez tohoto protipreparátu by nebyl praktický pokus vůbec možný, protože jinak by se při otevření líhně dostalo nutně něco z plynu do atmosféry a šířil by se dál.

Pln netrpělivosti Corman sledoval vejce a pak vyrazil tichý, vítězoslavný výkřik. Předtím oplodněná vejce byla následně sterilizována. Nevylíhne se z nich už žádný dinosauří potomek.

V tomto směru si ve svých výzkumech nebyl jist. Ale i kdyby se z již nakladených, oplodněných vajec vylíhli mladí, pak by už tato zvířata byla neplodná. To by úspěch jeho snah oddálilo pouze o jednu generaci. Takhle to ovšem bylo lepší.

Boris Corman už nepochyboval o tom, že i jeho pokus se živými zvířaty proběhne úspěšně. Definitivní jasno bude mít nejpozději zítra či pozítří.

Pokud všechno dopadne tak, jak očekává, může začít s výrobou séra ve velkém, aby tím zamořil celý DINOLAND. Nikdy už se žádný člověk nestane obětí dinosaurů.

A on pomstí svou rodinu, jak přísahal.

„Ptám se vás naposled,“ řekla Betty Sandersová. Kontrolní středisko DINOLANDU už měli na dohled. „Pokud to všechno není jen nějaká nejapná hra, kterou chcete něčeho dosáhnout, pak teď nastane rozhodující chvíle. Je ten rozbor stárí skutečně pravý?“

Michal Atkinson mlčky přikývl.

„Dobře si svou odpověď rozmyslete. Za pár minut budeme stát před profesorem Schneiderem a jestli mu tu destičku ukážete, nechá ji také prověřit. Nerada se blamuji a už vůbec ne v takovémhle případě. Pokud se ukáže, že je to podvod, poznáte mě z takové stránky, jakou byste do mě nikdy neřekl. Takže?“

„Vy chcete dát tu destičku profesorovi?“ zeptal se Michal překvapeně, aniž odpověděl na její dotaz.

„Máte něco proti tomu?“ opáčila Betty.

„Ne, ne, jsem jen překvapen. Ale vlastně proč ne? Profesor Schneider by mohl být jediný, kdo by nám snad mohl dát odpověď na tu spoustu nevyjasněných otázek. V pořádku, poslechneme si, co nám k tomu nálezu poví.“

„Oficiálně jsem se k tomu interview ohlásila pouze já,“ řekla Betty. „Představím vás jako svého asistenta. Zřejmě nám nebudou dělat problémy, jsou mi totiž něco dlužní. A jakmile se dostaneme ke Schneiderovi, všechno mu vysvětlíme.“

Zatočila na příjezdovou komunikaci k areálu. Jako i předešlého dne, musela u závory ukázat svůj osobní a novinářský průkaz a teprve pak se závora otevřela a ona mohla zajet na parkoviště. Odstavili vůz a společně zamířili ke vchodu do kontrolního střediska.

Vrátný ji ihned poznal. Jak doufala, byl to tentýž jako včera. S úsměvem mu podala telefax, jímž jí profesor Schneider potvrdil nový termín rozhovoru.

„Abych si byla jista, že na základě čísi nedbalosti zase něco neztroskotá, přinesla jsem vám tentokrát své pozvání černé na bílém,“ řekla chladně. Útok je, jak známo, nejlepší obrana a tady se jí zdál jako nejlepší taktika. „Nepředpokládám, že by vás dnes napadlo nějaké nové zdůvodnění, abyste mě poslal pryč. Nebo se mýlím? Tady už totiž počítám pomalu se vším.“

Vrátný se na ni zlostně zadíval. „Nevím, proč jste tak cynická, slečno Sandersová,“ odpověděl. „Choval jsem se přesně podle předpisů.“

„A nevypadalo to, že byste se ochotou přetřhl, abyste vysvětlil případné nedorozumění. Nerada se sebou nechám zacházet, jako bych byla dotěrná žebračka.“

„Kdo je tenhle váš průvodce?“ zeptal se vrátný. „Pro interview jste ohlášena pouze vy.“

„Aha. Přece jen jsem se právem obávala, že budete hledat, čeho byste se chytl. Tohle je můj asistent, pan Atkinson. Je samozřejmě na vás, abyste se nejprve zeptal, zda ho smíte vpustit spolu se mnou.“

Vrátný se pod Bettyným drtivým pohledem doslova přikrčil.

„Nemyslím si, že by v tom byl nějaký problém,“ zamumlal. „Počkejte, prosím, ohlásím vás.“

Betty se otočila a nenápadně na Michala mrkla. Prošla se halou několik kroků sem a tam. Stejně jako včera hlídali vstup do budovy i tentokrát dva muži ozbrojeni samopaly.

Netrvalo to ani minutu, než se otevřely dveře a k Betty přistoupila starší, stroze oděná dáma.

„Slečna Sandersová? Jmenuji se Carolyn Coleová, jsem sekretářka profesora Schneidera. Prosím, následujte mne, profesor vás už očekává.“

Michala si nikdo nevšímal, ale protože nikdo se nechystal mu v tom zabránit, připojil se k oběma ženám.

Šli chodbou vyloženou kobercem. Světla u stropu poskytovala příjemné tlumené světlo. Na stěnách visely rozměrné zarámované fotografie dinosaurů. Na konci chodby stály před oknem umně naaranžované rostliny. Tak daleko ovšem nešli. Vedeni Carolyn Coleovou vstoupili do výtahu, který je zavezl do čtvrtého patra budovy.

Když vystoupili z kabiny výtahu, okolí se změnilo. Tady se mnohem méně dbalo na reprezentativní dojem. Nebyly tady koberce a jejich kroky po plastové podlaze se odrážely od holých stěn. U stropu visely obyčejné zářivky. Vládla tu pracovní atmosféra. Z místností na chodbu vycházeli lidé v bílých laboratorních pláštích a mizeli zase v jiných dveřích. Nových příchozích si nevšímal.

„Tudy, prosím,“ řekla sekretářka a provedla Betty a Michala malou kanceláří. Zaklepala na dveře na druhém konci kanceláře a otevřela je, aniž vyčkala odpovědi.

„Slečna Sandersová a její asistent z časopisu LIFE–TIME,“ ohlásila návštěvníky a zavřela za nimi dveře.

Schneiderova pracovna byla na rozdíl od sekretariátu dosti prostorná, ale zato v ní byl nepořádek, takže profesor byl Betty hned na první pohled sympatický. Na stolech, židlích, dokonce i na zemi byly naskládány nejrůznější věci, především časopisy a jiné papíry, v takovém zmatku, že člověk musel být malý génius, aby si v tom všem dokázal udržet přehled. Police s knihami zabíraly tři ze čtyř stěn, čtvrtou tvořilo velké okno.

Schneider se právě bavil s nějakým člověkem, ale když návštěvníci vstoupili, rozhovor rázem ukončil. Betty znala Schneidera z televizních interview a viděla jeho fotografie v novinách, takže věděla, jak vypadá. Přesto byla překvapená. Zpravidla si člověk jako profesora, zejména, je-li to vědecký šéf takového projektu, představuje staršího, vážně a staromódně vypadajícího pána. Inu, Schneidera vzhledem k jeho šedesátce nebylo možné označit za mladíka, ale

jinak...

Vážně a staromódně rozhodně nevypadal. Měl poněkud kulatý, přitom ale velmi výrazně řezaný obličej, v němž bylo na jeho věk podivuhodně málo vrásek. Ačkoliv se díval vážně, jeho oči působily dojmem, jako by se v nich ironicky blýskalo. Betty vzdáleně připomínal Seana Conneryho. Schneider měl už prošedivělou bradku a vlasy v zátylku svázané do copánku, takže vypadal tak trochu jako jeden z oněch starých hippies ze šedesátých let. Oblečený měl černý rolák, džínsy a kovbojské holínky, které bylo jasné vidět, protože si nohy položil na jediný volný roh, který na psacím stole ještě zůstal. Kdyby ho Betty potkala na ulici, považovala by ho spíš za bohémského umělce, v žádném případě ne za vědce, který vede jeden z nejvýznamnějších projektů tohoto století.

Protože věděla, jak vypadá, pohled na Schneidera ji nepřekvapil. Na co ovšem nebyla připravená, a co nemohly reprodukovat ani fotografie, ani televize, bylo neobyčejné profesorovo charisma. Bez toho, aniž by cokoli řekl, zdálo se, že jeho osobnost vyplňuje celý prostor.

Přesto na něj Betty Sandersová vrhla jen krátký pohled. Téměř magicky přitahovala její pohled druhá osoba, která stála u profesorova psacího stolu. Byl to štíhlý, takřka hubený muž, těžko odhaditelného věku, s vyzáblým obličejem a prošedivělými vlasy.

Betty ho okamžitě poznala – a ulekla se.

Jeffrey Holder se nevěřícně díval na mrtvého Deinonycha, pak pomalu zvedl hlavu a podíval se na člověka, který se narovnal za písečnou dunou a beze spěchu se k němu blížil. Neznámý měl na sobě kalhoty pískové barvy a bezovou košili. Na popruhu mu přes rameno visela puška.

Holder ještě pořád nemohl uvěřit, že vyvázl. To, že se tady objevil onen neznámý, bylo jako zázrak. Šok byl natolik silný, že Holder měl pocit, že se nedokáže postavit. Když vstával, musel se přidržovat vraku vrtulníku. Nejistě vzhlížel ke svému zachránci.

Muž měl krátce sestřižené plavé vlasy a drsný hranatý obličej,

který i přes kruté vrásky kolem úst nevypadal nesympaticky. Napříč levou polovinou obličeje se mu táhla od brady k čelu jizva. Oči měl ukryté za slunečními brýlemi.

„Díky, zasípal Holder, když muž přišel blíž, a podal mu ruku. „Zachránil... jste mi život.“

„To asi jo,“ potvrdil neznámý. Nechal nataženou ruku bez povšimnutí, odsunul si sluneční brýle do vlasů a prohlížel si svůj protějšek šedivýma očima, přimhouřenýma tak, že tvořily uzounkou štěrbinu. Pak si vytáhl z krabičky v kapse košile jednu cigaretu a aniž by nabídl Holderovi, zapálil si. „Dobře, že jste to uznal, ale to bylo přece jasné. Doufám, že máte stejně dobrou paměť, jak jste vnímavý a že tuhle drobnou laskavost hned tak nezapomenete.“

Vojáka se náhle zmocnilo podezření. Najednou si nebyl tak docela jist, jestli příchod tohohle člověka bylo pro něj zrovna štěstí. Samozřejmě byl Holder rád, že je zachráněn, ale něco se mu nezdálo. Prohlížel si pušku. Moc zbráním nerozuměl, ale musela to být pořádně velká ráže, jaká se používá při lovu divoké zvěře.

„Jmenuji se Jeffrey Holder,“ představil se. „A kdo jste vy?“

„To není důležité,“ tvrdil muž s jizvou a vyfoukl mu kouř do obličeje.

Holder strohou odpověď přešel s kašláním, ale jeho nedůvěra ještě více vzrostla. „Jak myslíte. To byla skutečně záchrana v poslední chvíli,“ řekl. „Ale odkud jste se tady, pro všechno na světě, tak najednou objevil?“

„Byl jsem náhodou poblíž,“ prohlásil neznámý. „Víc vás zajímat nemusí. Důležité je jenom to, že nebýt mě, už byste nežil. Ale měl byste vědět, že to nebude jen tak. Jste mi zavázán. A na závazky, které vůči mně lidé mají, nikdy nezapomínám. To byste si měl pamatovat.“

„Co chcete?“ Neuvěřitelná chladnokrevnost, s jakou ten člověk označil záchranu života jako malou pozornost, byla Holderovi proti mysli. „Jde vám snad o peníze? Jsem sice jen obyčejný voják, ale pár dolarů mám našetřených.“

„Prachy,“ odfrkl neznámý opovržlivě. „Copak si vážně myslíte, že byste z toho vyšel tak snadno? O těch vašich pár dolarů nestojím.“ Přistoupil k mrtvému Deinonychovi a letmo se na mrtvolu podíval. „K ničemu,“ konstatoval. „Strašně zřízený.“

„Poslyšte, pane Tajemný, jsem vám skutečně zavázán díkem,“

spustil Holder, ale dál se nedostal. Neznámý se otočil a věnoval mu ledový pohled.

„Bud’te už konečně zticha!“ vybafl. „Nemám vůbec chuť pouštět se s vámi do zbytečných řečiček.“

Holder sebou bezděky trhl. Šok už mezitím z velké části překonal a dokázal už postupně myslet jasněji. Chování toho neznámého bylo pro něj záhadou. Na jedné straně ten člověk vypadal, že se dokáže dokonale ovládat, a pak se zase chová tak divně. Že by to byl nějaký duševně nemocný člověk?

„Ne, nebudu zticha,“ opáčil neméně ostrým tónem. „I když jsem vám zavázán, jsem také voják americké armády a vy jste tady v uzavřeném prostoru. Mělo by vám být známo, že civilistům je vstup do oblasti dvou mil kolem oplocení zakázán. Všude jsou přece výstražné cedule. Teoreticky bych vás mohl na místě zatknout, což samozřejmě za daných okolností neudělám. Ale žádám od vás konečně odpověď na pár otázek. Vaše chování mi bohužel nedává jinou možnost.“

„Aha? Vy po mně něco chcete?“ Muž se opovržlivě zasmál. V další chvíli strhl bleskurychlým pohybem z ramene pušku a namířil ji na vojáka. „Myslím, že nejste v situaci, kdy byste mohl ode mě cokoliž žádat.“

Přes úžasně vedro přeběhl Holderovi po zádech mráz. Zřejmě má skutečně co do činění se šílencem a je mu teď vydán napospas. Možná raději neměl volit tak ostrý tón. Bude lepší, když teď na chvíli zapomene na svou povinnost a bude předstírat zbabělost, než aby byl za chvíli mrtev. S nějakou pomocí tak rychle počítat nemůže. Ačkoliv mu ta doba připadala jako věčnost, od zřícení vrtulníku uplynulo teprve několik minut a protože jejich tíšňové volání v centrále zřejmě nezachytili, může to trvat ještě notnou dobu, než budou stroj postrádat a než pošlou další vrtulník, aby zjistil, co se stalo.

„Jen klid, Holdere,“ pokračoval neznámý dál. „Jistě jsem vás nezachránil jen proto, abych vás zabil, ačkoliv jsem nějakou dobu vážně přemýšlel, jestli mám vůbec zasáhnout. Ale myslím, že byste mi mohl být ještě užitečný. Brzy se u vás zase přihlásím a budu žádat splátku vašeho závazku. Do té doby vám radím, abyste se ve zprávě o tom, co se stalo, o mně nezmiňoval. Jinak bych se mohl rozhněvat a v tom byste mě neměl podceňovat. Nejen ve vašem vlastním zájmu, ale i kvůli vašim přátelům a rodině, pokud nějakou máte. Já to

zjistím. Takže udělejte, co vám povídám. Ještě o mně uslyšíte.“

Pověsil si pušku opět na rameno a stáhl si sluneční brýle zase na oči. Pak se otočil a bez spěchu odcházel.

Holdera pořád ještě mrazilo v zádech. V hlavě se mu rojily myšlenky. Ten muž je nebezpečný, o tom není pochyb, a nepůsobil dojmem, že mluví do větru. Bezpochyby sleduje určitý cíl. Holder se v duchu zoufale ptal, do čeho se to dostal. Sotva vyvázl životem, ale nebyl si jist, zda Deinonychus byl pro něj jediným nebezpečím – snad ani ne tím největším. Připadalo mu, že se dostal z louže pod okap.

Bez hnutí hleděl za neznámým, dokud muž nezmizel za vrcholkem kopce. I když si toužebně přál opak, přesto měl dojem, že se s tímhle člověkem nesetkal naposled.

Betty Sandersová nevěděla, jak se na sebe s profesorovým návštěvníkem dlouho strnule dívali, ale připadalo jí to jako věčnost. Nikdy by nečekala, že toho muže znovu uvidí a už vůbec ne tady. Vyrojily se vzpomínky a docela zaplavily její mysl. Vzpomínky, v nichž převažovala hrůza několikanásobné smrti a které byly nerozlučně spojeny s touto tváří. I když za celou tu hrůzu nebylo možné dělat zodpovědným tohoto člověka, který před ní stojí.

Ani profesorovi Schneiderovi neušel ten jejich dlouhý pohled. Odkášlal si.

„Jak se zdá, už se zřejmě znáte,“ konstatoval.

Jeho hlas odstranil zábrany. Betty trhavě přikývla a snažila se ovládnout. „Ovšem,“ zamumlala, „seznámili jsme se před několika lety v rámci jedné reportáže, kterou jsem měla napsat. Bylo to v Austrálii.“ Obrátila se opět na druhého muže. „Nečekala jsem ovšem, že vás potkám tady, profesore Sondstrupe.“

Hubený, vysoký muž se usmál, ale nepůsobil to příliš vesele. „Se mnou je to stejně, slečno Sandersová. Ale měli bychom zapomenout na ony méně šťastné okolnosti, za nichž proběhlo naše první setkání. Jak jste se celou tu dobu měla?“

„Potřebovala jsem dost dlouho, než jsem se z toho šoku dosta-

la,“ odpověděla Betty. „Ale, jak vidíte, už zase pracuji.“

Sondstrup přikývl a podíval se na své náramkové hodinky. „Bohužel musím naléhavě jít. Pohovoříme si o té věci později, Carle.“ Krátce kývl na Schneidera, Betty a Michala Atkinsona a odešel z místnosti.

„Profesor Sondstrup vede paleontologické výzkumy v souvislosti s DINOLANDEM,“ vysvětlil Schneider. „V téhle oblasti vám pro vaši reportáž řekne jistě daleko víc než já. Měl jsem stejně v plánu vám ho po našem rozhovoru představit. Ale vidím, že je to zbytečné.“ Vstal a podal Betty a Michalovi ruku, pak odklidil ze dvou židlí stohy časopisů a poprosil návštěvníky, aby se posadili. Sám se uvelebil u psacího stolu.

„Ukáže se, jestli s ním budu muset ještě pak hovořit,“ řekla Betty. Nebyla tou možností právě nadšená. „Ale než začnu s vlastním interview, chtěla bych vám představit pana Atkinsona.“

„Váš asistent, jak říkala paní Coleová. Váš šéf se při domluvě termínu o žádném asistentovi nezmněl, ale na tom nezáleží. Při téhle příležitosti bych se vám ostatně chtěl ještě jednou osobně omluvit za to včerejší nedorozumění.“

„To je v pořádku.“ Betty na chvíli zaváhala. „Ovšem i já se musím omluvit, a sice za takovou malou lež z nutnosti. Není to náhoda, že pan Atkinson nebyl ohlášen, protože ve skutečnosti není mým asistentem. Abych byla zcela upřímná, poznala jsem ho teprve včera.“

Schneider udiveně povytáhl jedno obočí. „Mohu vás požádat, abyste mi to vysvětlila blíže?“

„Je paleontologem,“ řekla Betty ještě dříve, než mohl Michal cokoliv doplnit. „A učinil objev, o němž si myslím, že by vás mohl velmi zajímat.“

Michal vstal a vytáhl z tašky rohovinovou desku. Vybalil ji z látky a podal Schneiderovi.

„Dělám vykopávky v Death Valley,“ vysvětlil. „Přitom jsem v jedné skalní jeskyni narazil na tuhle desku. Je to rohovinová deska Stegosaura. Když jsem ji našel, byla tam už ta písmena vyryta a to mě udivilo neméně než teď vás. Ta zpráva mě zavedla ke slečně Sandersové, která skutečně bydlí v uvedeném pokoji toho hotelu. Ještě včerejší noci jsem nechal zjistit v ústavu, kde pracuji, stáří těch písmen.“ Podal Schneiderovi protokol o nález. „Jak sám vidíte, je

stáří datováno na více než sto milionů let. Ta písmena zřejmě pocházejí ze stejné doby jako DINOLAND.“

„To je absurdní,“ odvětil Schneider, ale působil skutečně zmateně.

„Dejte tu desku prověřit vašimi odborníky,“ navrhl Michal.

Profesor na několik vteřin zaváhal a důkladně si Michala prohlížel. Pak zvedl telefon a zmáčkl tlačítko. „Tady Schneider. Přijďte ke mně do kanceláře, Garrete,“ nařídil a sluchátko opět položil.

Už za několik vteřin přispěchal do místnosti mladý, tmavovlasý muž. „Chtěl jste se mnou mluvit, profesore?“

„Mám pro vás práci. Teď hned prověřte tenhle laboratorní nálezn. Jde mi o stáří písmen na téhle desce. Jak dlouho k tomu budete potřebovat?“

„No, důkladný rozbor bude trvat určitě tak půl hodiny.“

„Momentálně mi stačí jen hrubý odhad. Nejdůležitější údaje už vidíte v protokolu a ty byste měl přikontrolovat nejdříve. Dávám vám pět minut času. To by mělo stačit.“

„Ale...“, mladík se ani nepokusil pokračovat dál. Pokrčil rameny, vzal si destičku a posudek a zase vyběhl z kanceláře.

„Překvapujete mě, profesore,“ přiznala Betty. „Nečekali jsme, že dáte tak ochotně prověřit naše tvrzení. Panu Atkinsonovi trvalo podstatně déle, než mě alespoň zčásti přesvědčil. Zdá se, že vy snad i připouštíte, že by ta písmena mohla skutečně být tak stará.“

„Podívejte se na to jinak,“ odvětil Schneider. „Mohu ušetřit spoustu času. Pokud se ukáže, že vaše tvrzení jsou nepodložená, pak bylo tohle jedno z nejkratších interview, které jsem kdy poskytl. Mělo by vám být jasné, že v tom případě budu považovat všechno za ukončené. Pokud je ta zpráva ovšem skutečně tak stará, pak je to bomba a já mám senzační objev, který může být velmi důležitý.“

„Do jaké míry?“ zareagovala Betty. „Zdá se mi, že už máte připraveno teoretické vysvětlení.“

„Možná,“ odpověděl vyhýbavě Schneider. „Ale počkejme raději na rozbor. Jistě zatím máte nějaké otázky.“

„Ano, mám,“ přisvědčila Betty. „Především je to pro mne velká čest, že jste poskytl jedno ze svých vzácných interview právě časopisu TIME–LIFE.“

„To vyplývá z toho, že zhruba dva roky po objevení DINOLANDU jsme dosáhli jisté stabilní fáze. Domnívám se, že při-

šel čas, abychom veřejnosti poskytli další informace. Budu v příštích dnech k dispozici i ostatním sdělovacím prostředkům.“

„Jak jistě chápete, zajímají naše čtenáře zejména příčiny tohoto fenoménu, existují spekulace, ale žádná konkrétní fakta. Jedna z oněch spekulací tvrdí, že jde o nezdařený vojenský experiment.“

„To je pouze domněnka, nebo máte konkrétní důkazy?“ zeptal se Schneider. V jeho hlase zazněl zvědavý podtón.

„Inu, z rozpočtu ministerstva obrany vyplývá, že několik let předtím, než se ona pravěká oblast objevila, byly vydávány enormní částky na jakýsi výzkumný projekt, na němž se pracovalo severně od Las Vegas.“

„Velmi důkladně jste se připravila,“ přiznal Schneider s úsměvem. „A máte pravdu. Ovšem, zda existuje nějaká souvislost mezi tímto projektem a DINOLANDEM, to nemohu ani potvrdit, ani popřít.“

„Projekt Laurin,“ dodala Betty. Byla to jen rána naslepo. Něco v souvislosti s tou rohovinovou destičkou profesora tak znervózňovalo, že byl velmi rychle ochoten dát zkontrolovat naprosto neuvěřitelné stáří. Vedle varování před Cormanem byla právě zmínka o tomto projektu tou částí zprávy, se kterou si Betty věděla rady nejméně.

Schneider sebou takřka neznatelně trhl a dokázal tím, že novinářka je na správné stopě. Než však mohl odpovědět, zazvonil telefon. Sáh po sluchátku takřka překotně a s úlevou, že tak bude moci o něco oddálit odpověď. Když sluchátko opět položil, jeho obličej zřetelně pobledl. Obrátil se k Michalu Atkinsonovi.

„Vyprávějte mi všechno, všechny okolnosti, za nichž jste tu destičku našel,“ vyzval ho.

„Takže ten údaj o stáří je správný,“ odvětil Michal. „Dříve, než vám dám informaci, chtěl bych vědět, co si o tom myslíte vy.“

„Je... ještě příliš ukvapené dělat nějaké závěry,“ tvrdil Schneider očividně nervózní.

„Tak to udělám místo vás,“ chopila se opět slova Betty. „Je přece nepochybné, že v tehdejší době nežil nikdo, kdo by ovládal latinku a angličtinu. A tím spíše tehdy nikdo nemohl vědět, že právě během těchto dní budu bydlet zrovna v tom a tom hotelu a pokoji. Takže zbývá jediné vysvětlení: ta destička se musela dostat z přítomnosti do minulosti. Přiznejte, profesore, že DINOLAND je spojení, jehož prostřednictvím jsou možné cesty do minulosti.“

„Ne!“ zaprotestoval Schneider energicky. „To není pravda. Dobrá, přiznávám, že nezdařený vojenský pokus udělal trhlinu v čase, kterou se část minulosti dostala do naší doby. Jak víte, tato trhlina se pomalu rozšiřuje, ale podle všeho, co víme, je to pouze jednosměrná cesta. Tato destička nanejdvůh naznačuje, že se ten proces jednou zase obrátí, že se DINOLAND zase navrátí do minulosti a s ním patrně i ta destička.“

„A pak tady zůstane prostě prázdno?“ pokračovala Betty. „Co se stalo s pouští, která se předtím rozprostírala v těchto místech? A co je s Las Vegas a s lidmi, kteří beze stopy zmizeli?“

„Myslíte...“ Schneider vypadal v křesle téměř zhrouceně. Na tváři měl nechápavý výraz. „Ale samozřejmě,“ vydechl vzrušeně, „pokud se ten proces jednoho dne obrátí a DINOLAND se dostane do minulosti, nastane výměna. Jak ukázali dinosauři, platí to pro mrtvou hmotu stejně, jak pro živé tvory. Už dlouho o tom máme teorie, ale dosud jsme neobjevili ani stopu důkazu. Pokud máte pravdu, nejsou všichni ti lidé mrtví, jak jsme se obávali.“

„Ne, nejsou mrtví,“ odpověděla Betty. Snažila se, aby její hlas zněl pevně, ale nedokázala zabránit, aby se jí přeceněh trochu nezačhl. „Jsou jen v minulosti vzdálené sto třicet milionů let, přímo v pekle! Bůh jim buď milostiv!“

KONEC ČTVRTÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ
nazvané
ŠTVANICE NAPŘÍČ ČASEM

